

Proletari din toate țările, uniți-vă!

FLACARA

Nr. 37 (329) — 16 septembrie 1961

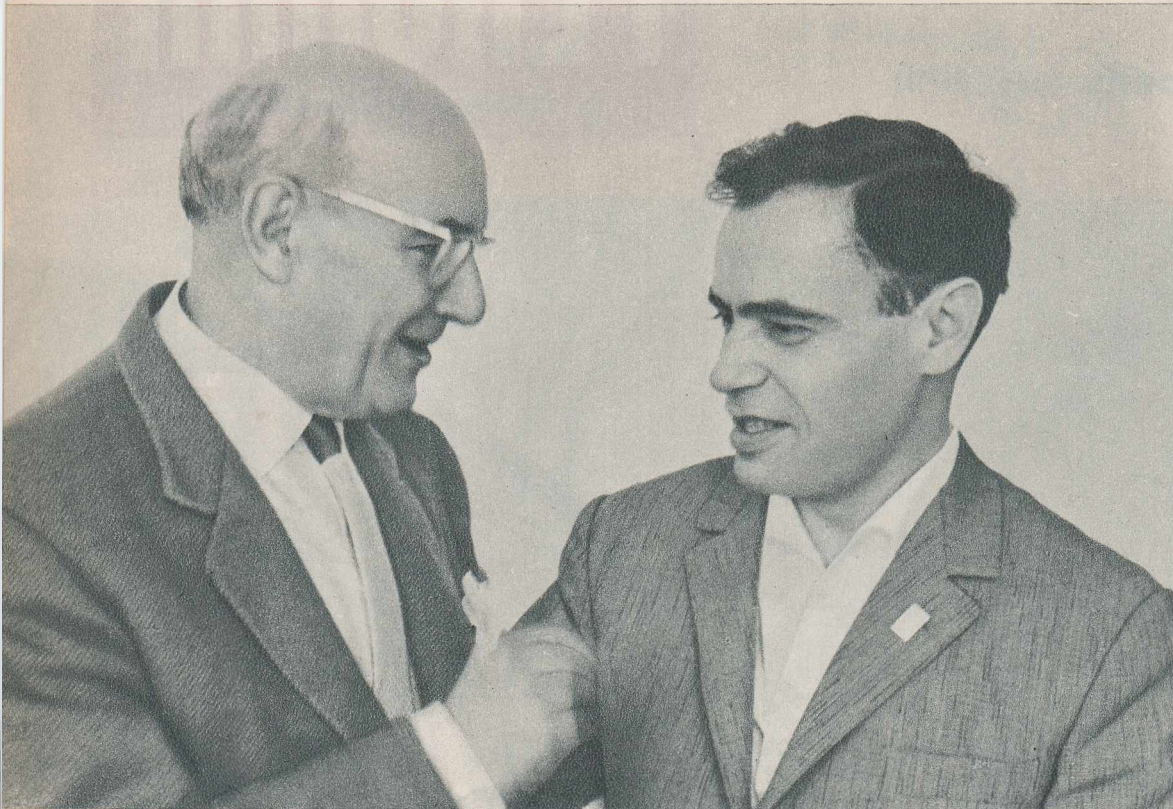
● *Aspecte de la cel de-al II-lea Concurs și Festival Internațional „George Enescu“*
(pag. 2-3)

Regională
Hunedoara-Deva

● **Cum se naște un imperiu** (pag. 9-11)

O SĂRBĂTOARE

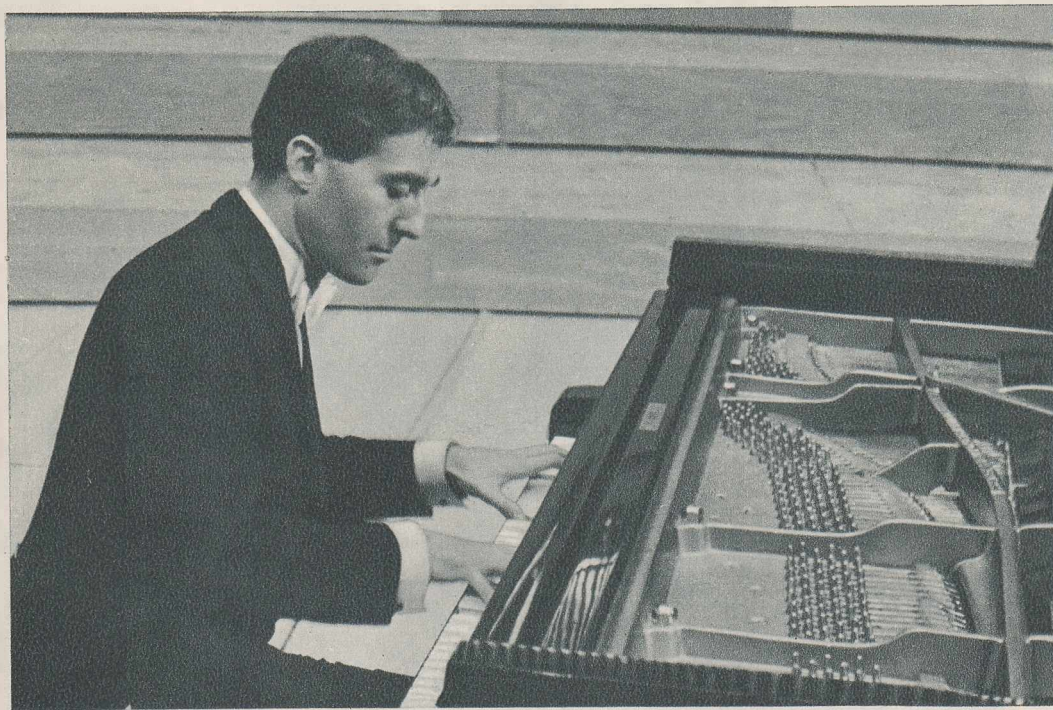
Între două concerte, o întâlnire amicală: maestrul George Georgescu și violonistul sovietic Leonid Kogan.

Concertul Orchestrei simfonice a Radioteleviziunii sovietice dirijate de Ghenadi Rojdestvenski a oferit melomanilor o seară memorabilă.

Printre manifestările de zile mari ale Festivalului a fost și recitalul dat de pianistul italian Aldo Ciccolini.

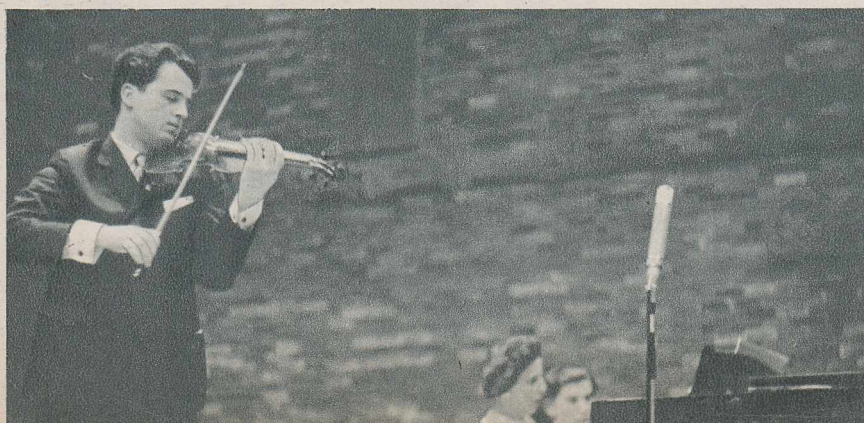
De la 5 septembrie, viața muzicală a reștiului cunoaște o însuflețire ieșită din comun; iar bucureștenii trăiesc zi de zi de seară de seară clipe de adevărat entuziasm artistic. Nu este însă o bucurie locală la Capitala țării; acel „cînt de slavă” cum îl numea maestrul George Georgescu — și de aici, de pe malul Dimboviței, răsună pe cuprinsul țării, unde milioane de admiratori ai marelui Enescu urmăresc în fața difuzoarelor și televizorului sau în paginile ziarelor și revistelor pasionată cîntare de forțe artistice din Capitala patriei, de pentru două săptămîni Capitala muzicală a Bucureștenilor au însă șansa — ce-i drept, de învișitate — să poată urmări nemijlocit cele mai importante festivități ale acestei splendide sărbători a muzicii.

În fiecare dimineață ei umplu pînă la refuz mică a Palatului, Studioul de concerte al Radioteleviziunii — aceste adevărate bijuterii muzical-antice ale Capitalei — precum și bătrînul Auditoriu al Concursului internațional de interpretare, unde au loc probele de vioră, canto și pian. În total, 102 tineri din 19 țări, aspirînd toți la gloria de la Concursul internațional „George Enescu”, întrec în a-și demonstra cît mai convingător capacitatea de aprofundare și redare a sensului m

Tracul a pierit dintr-o dată: concurentul maghiar Attila Kubinyi s-a cufundat în acordurile impresionante ale Sonatei a II-a de George Enescu.

A urcat pe scenă concurentul spaniol Gerardo Gomez Casais.

Pianistul american Iacob promovat în etapa a I-a.

A MUZICII

primul rînd a celei enesciene, a cărei interpretare este parte din condițiile concursului. Juriile, bucureștenilor li se oferă adevărate „regaluri” muzicale. Personalități dintre cele mai proeminente în interpretările românești și mondiale își desfășoară prestația, adesea proustiguoasă, în cadrul Festivalului care are loc concomitent cu cel de-al doilea Concurs Internațional „George Enescu”. Seria acestor „regaluri” este deschisă prin concertul de neuitat dat la 9 septembrie de Filarmonica bucureșteană dirijată de cel care un interpret polonez îl numea odată „bătrînul al estradelor mondiale” — George Georgescu, șiându-l ca solist pe acel titan al pianului care este Sviatoslav Richter. Am ascultat cu acest prilej, într-o monumentală redare, Simfonia I de Brahms, iar Richter ne-a vrăjit cîntînd de două ori „Burlesca” de Richard Strauss, compoziție nu prea reprezentativă, dar înfăptită de elanul creator al genialului pianist. Acesta este un început de bun augur! Căci apoi, unul după altul, au urmat într-un ritm care abia ne mai permitea să ne reculegem: concertul Orchestrei Radioteleviziunii sovietice dirijate de Ghenadi Rojdestvenski, alia publicului bucureștean i-a rămas profund recucător pentru subțila înțelegeră a Simfoniei I de George Enescu; recitalul scînteietor al pianistului italian Aldo Ciccolini, care a evoluat cu un program

foarte divers, dintre care mai ales fantezia „Călătorul” de Schubert și ciclul preludiilor lui Debussy au rămas adînc gravate în amintirea ascultătorilor; apariția grandioasă, amintind de Șaliapin, a basului Ivan Petrov în rolul lui Boris Godunov pe scena operii; concertul dirijat de Lorin Maazel, acest tînăr maestru american al baghetelii, care știe să minuiască posibilitățile orchestrei cu o remarcabilă dezinvoltură și precizie; neuitata interpretare a concertului pentru vioară de Șostakovici de către Kogan; concertul de cameră al artiștilor romîni, încheiat cu aceea sfișietoare simfonie de cameră, cîntecul de lebedă al lui Enescu și stîtea alte concerte și spectacole de operă pe care cu greu le va putea uita cineva.

Au mai rămas doar șase zile de Festival, dar cîte bucurii ne mai așteaptă: Uzunov în „Othello”, sir John Barbirolli la pupitrul Filarmonicii, Dermota în „Fidelio”, Szeryng interpretînd trei concerte de vioară, concertul cu Simfonia a II-a și a III-a de Enescu și, ca o culminație a întregului Festival, opera „Oedip” a marelui nostru compatriot.

Numeroase mărturii publicate în întreaga presă ale distincțiilor oaspeților, ca și manifestările ce au avut loc pînă acum ne permit să întrezărim marea importanță a acestei sărbători muzicale.

George BĂLAN

Fotografii de Eugen IAROVICI

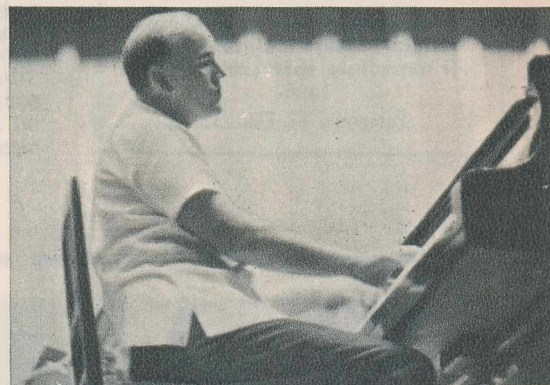
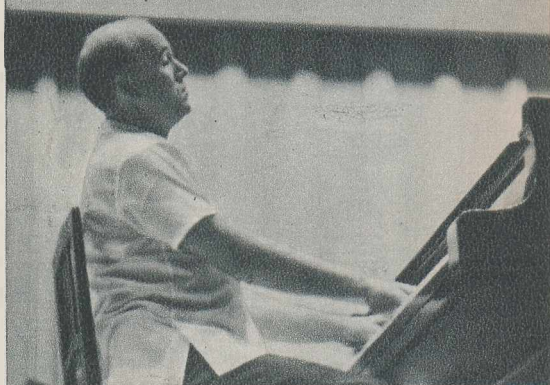
Concurentul sovietic Igor Frolov are emoții: a tras bilețul și află în ce zi a concursului se va prezenta în fața juriului.

Soprana bulgară Elena Baldjeva se pregătește pentru concurs.

**CÎNTĂ
SVIATOSLAV RICHTER...**

COPERTA NOASTRĂ

Globurile cerești își primesc ultimul retuș înainte de a fi expediate spre școlile din țară.

Fotografie de Elena GHERA

DE LA ARHEOPTERIX

Reptila-pasăre — arheopterixul — a dispărut de milioane de ani; fosila ei, extrem de rară, constituie una din cele mai interesante piese ale citoroa mari muzee din lume. Totuși, „fosile” de-ale animalului ce reprezintă trecerea de la tirtoare la înaripate se găsesc într-un număr apreciabil — număr care ar putea fi considerat senzațional dacă toate aceste exemplare de arheopterix n-ar fi din... ipsos. Pielele respective se găsesc în colecțiile laboratoarelor și muzeelor de științe naturale ale multor școli din țară. Spre deosebire de arheopterixul din prima jumătate a erei mezozoice a pământului, cel din ipsos s-a născut doar în urmă cu câțiva ani și face parte din primele produse ale unei întreprinderi bucureștene cu un profil puțin obișnuit.

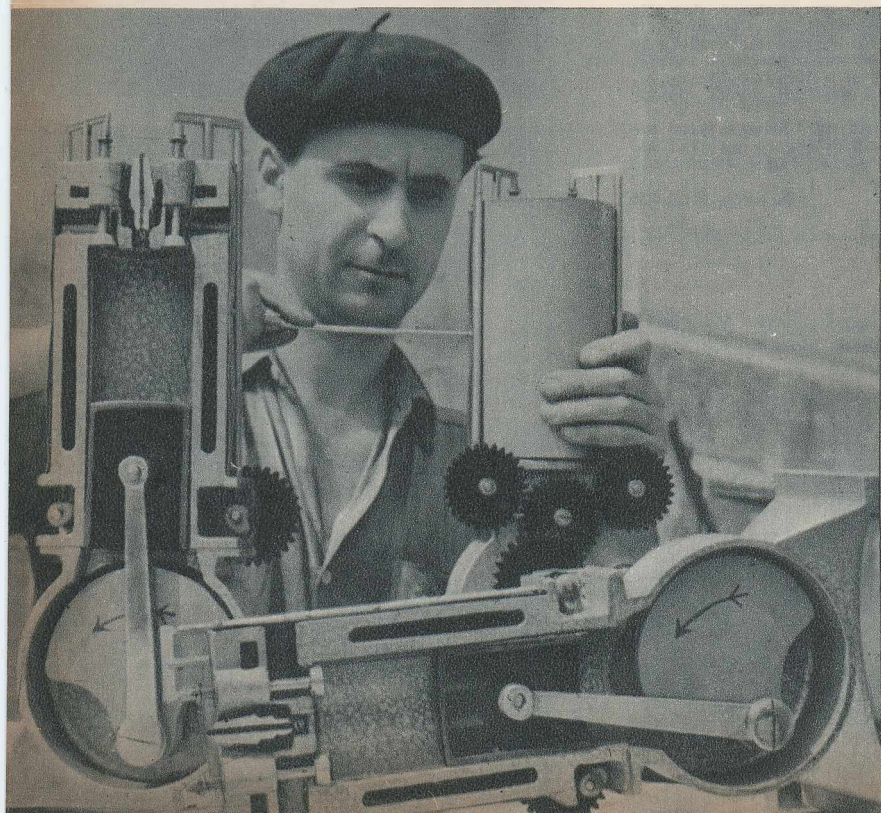
mult școlile își amintesc: o bufină, un urs, o vulpe împaiată, câteva aparate de fizică importate sau fabricate rudimentar, așa-zisele laboratoare de chimie cu materiale procurate în bună măsură de elevi — toate acestea numai în școlile mai de seamă de la oraș. La sate: nimic sau aproape nimic.

De atunci lucrurile s-au schimbat. Există oare azi vreo școală, mică sau mare, care la început de an să nu-și comande necesarul de materiale didactice? Și gândiți-vă că în întreaga țară au funcționat în anul școlar 1960-1961 nu mai puțin de 6.200 școli de șapte ani, 562 școli medii, plus sutele de școli profesionale, speciale etc., că în anul școlar care începe acum vor învăța 2.659.800 elevi față de 2.438.406 câți erau în anul școlar 1960-1961.

Ce materiale didactice interesante vor apare în muzee și laboratoare în cursul anului școlar 1961-1962 sau în cel următor? Să începem cu prichindeii: preșcolarii vor primi — în afară de alte noutăți — o garnitură de cale ferată de mărime apreciabilă și o colecție de diapozitive care fără îndoială îi va interesa mult: colțul zoologic Băneasa cu urșii, leii și tigrii săi. Elevii școlilor de 7 ani, de 11 ani sau profesionale vor avea prilejul să studieze anul acesta „pe viu” câteva materiale noi și interesante: omul cu sistemul său muscular, circulator, nervos, osos, „născut” dintr-o pastă de hirtie, tot torsul ființei umane necântărind mai mult de opt kilograme. Până acum această piesă se fabrica din ghips, cântărind mult mai mult.

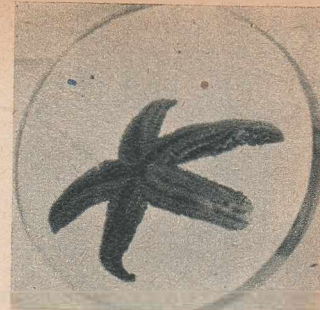
Vor avea apoi un aparat pentru studiul legilor mișcării rectilinii; o trusă de înaltă frecvență cu

Secțiune în motorul cu aprindere prin scintele.

Este vorba de o fabrică ai cărei beneficiari nu-s alții, în ultimă instanță, decât milioanele de copii cuprinși în învățământul de toate gradele, începând cu cei de-o șchioapă, preșcolarii, pe care desigur nu-i interesează deocamdată reptila zburătoare, ci bețișoarele și cuburile colorate — pină la cei din școlile elementare, medii și profesionale. Acolo unde o inimă de porumbel sau de broască, o prismă de refracție, modelul unui motor diesel, corpul omului, harta în relief a R.P. Romîne, detectorul Geiger-Müller sau aparatul de radioemisie stîrnesc interese și pasiuni de cercetător.

I.M.D. — „Întreprinderea de material didactic” — fabrica de care vorbim mai sus, una din unitățile Direcției generale industriale a Ministerului Învățământului și Culturii, s-a născut imediat după reforma învățământului. Scopul: înzestrarea școlilor din țară cu material didactic nou, practic, sugestiv, interesant. Care era în acea perioadă zestrea moștenită de la burghezie în domeniul materialelor didactice? Profesorii mai în vîrstă, ca și foștii elevi care au absolvit de

În viitor, fabrica va folosi o metodă nouă pentru conservarea micilor animale sau a plantelor: Incluziunea lor în masă plastică transparentă. Iată un prototip: o stea de mare.

Pictorii finisează nolle hărți în relief destinate școlilor. Materia primă din care sînt confecționate hărțile: o pastă din hirtle, care face ca ele să fie ușoare și rezistente. La ideea folosirii pastei în loc de ipsos și-au adus contribuția maestrul Jean Ionescu și sculptorul Constantin Iliescu.

LA TURBOREACTOR

care vor putea executa 60 de experiențe diferite; vor mai primi un generator electrostatic, un manometru de tip industrial, un motor cu aprindere; vor studia modelul unui turboreactor, al unui accelerat de particule, un aparat pentru analiză spectrală, un aparat pentru punerea în evidență a electronului; lecțiile de astronomie vor fi îmbogățite cu ajutorul unei piese complet necunoscute pînă acum și pe care I.M.D.-ul o produce azi în serie mare: globul ceresc — Pământul rotindu-se sub bolta cu stele, planete și constelații. De asemenea, o preocupare a colectivului întreprinderii este și pregătirea pentru producția anului 1962 a primelor sortimente de

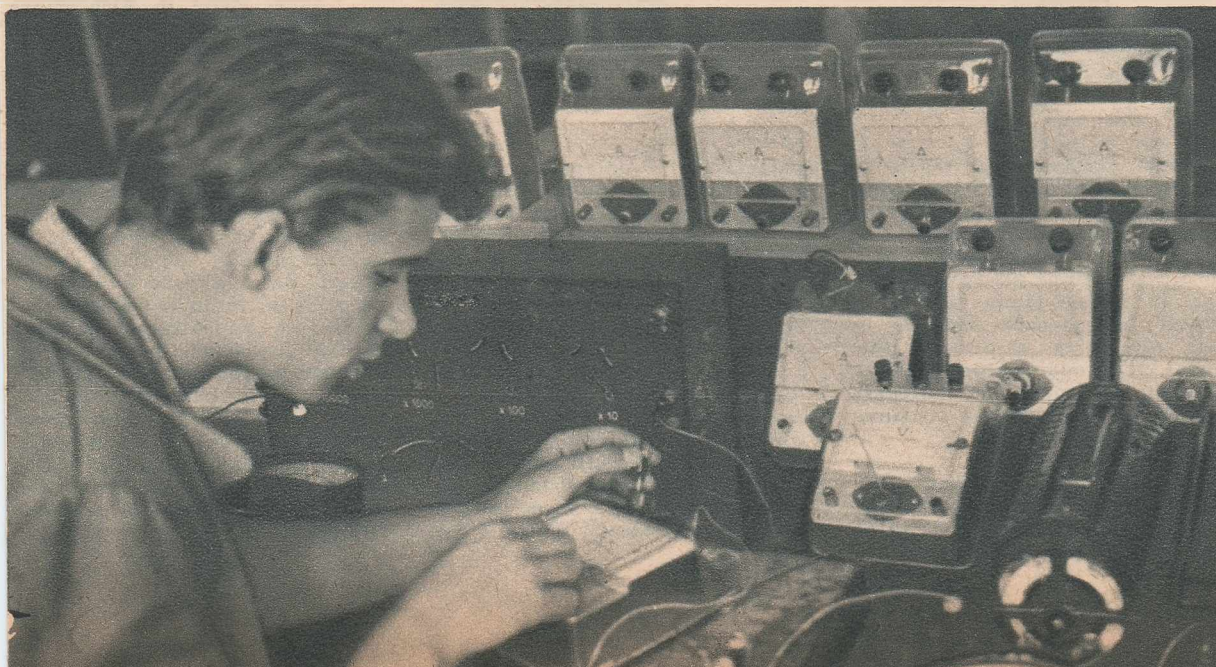
material didactic necesar învățămîntului superior: redresor stabilizat electronic și alimentator universal.

Ne oprim aici. Spațiul nu ne permite desigur să înșirăm decît cîteva din cele aproape 150 de sortimente de material didactic ale I.M.D.-ului — sortimente care prin numărul lor reprezintă o creștere cu 48 de produse față de anul trecut. Și fiindcă tot sîntem la capitolul cifre este interesant de reținut una care marchează contribuția statului la înzestrarea școlilor cu materiale didactice: în anul 1961 numai întreprinderea respectivă va livra muzeelor și laboratoarelor școlare materiale didactice în valoare de 25.400.000 lei — de trei ori mai

mult decît în anul 1958. Dacă ne mai amintim că elevii din clasele I-VII primesc manuale gratuite, că pe întreg cuprinsul țării, ieri, la deschiderea anului școlar, s-au inaugurat zeci de școli noi sau reconstruite, că s-au dat în folosință 4.500 săli de clase noi și că alte 1.244 vor fi terminate pînă la 31 decembrie 1961, că salariile corpului didactic au fost ridicate, începînd din această lună, în medie cu 15 la sută — precum și alte măsuri luate în sprijinul învățămîntului — vom înțelege și mai ușor cît de mare este grija pe care partidul și guvernul o acordă instruirii copiilor celor ce muncesc.

F. URSEANU

Fotografii de Elena GHERA

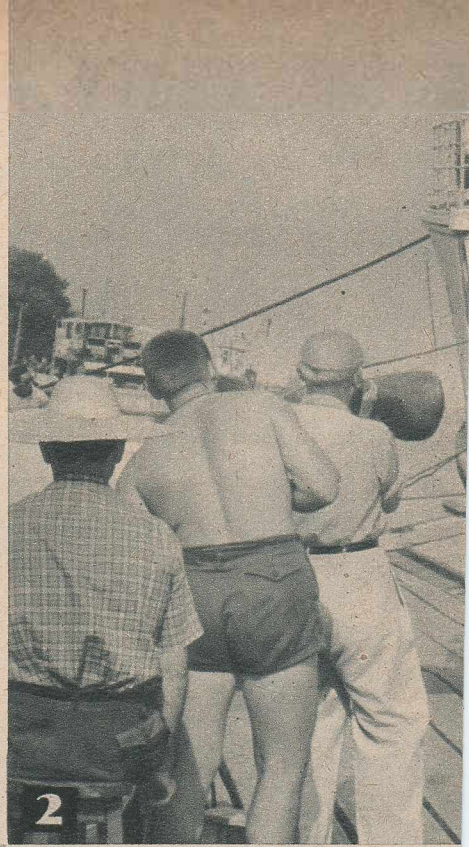

Se naște încă un om din... pastă de hirtle. După ce a căpătat forma convenită, pictorița îl colorează pielea, mușchii, inima și toate organele ce vor fi studiate de către mii de elevi.

Înainte de a fi expediate, voltmetrele și ampermetrele destinate laboratoarelor școlare sînt puse la probă.

Intr-un „porto-franco” RECONSTITUIT

Mult trebuie să se fi mirat matrozii de pe navele străine care, intrând în zilele acestei veri pe canalul Sulina, vedeau, în micul port de la gurile Dunării, firme ca „Lloyd International”, „Watson and Youell”, „Politia portului Sulina” și altele tot atât de desuete în raport cu peisajul românesc contemporan. După cum mult s-au mirat și sulinoții când au văzut echipele de decoratori zugrăvind și montând asemenea drăcovenii.

Dar dacă marinarii veniți de peste mări și țări au înțeles mai greu despre ce este vorba, localnicii s-au lămurit foarte repede: la Sulina urmau să se toarne exterioarele unui film ce avea să evoce oameni ce au trăit și fapte care s-au petrecut în urmă cu exact o jumătate de veac: filmul „Porto-franco”, realizat de regizorul Paul Călinescu după romanul „Europolis” al lui Jean Bart (scenariul: Mihnea Gheorghiu).

Pentru cei ce cunoșteau romanul scriitorului-marinar Jean Bart — și cine din Sulina nu-l cunoaște? — lucrurile erau clare: se ecraniza „Europolis”. Faptul îl confirma nu numai reconstituirea celor existente pe la 1911 — ca palatul Comisiei Europene a Dunării, hotelul Camberi, faimoasa cafenea a lui Stamate, frizeria „Heladei” și altele — ci și apariția unor personaje ale romanului: Penelopa, căpitanul Deliu, mulatra Evantia, sublocotenentul Neagu, cafegiul Stamate, frizerul Nicu Politicu ș.a. Sînt personaje care în cea mai mare măsură au existat și au trăit așa cum le-a descris Jean Bart în romanul său.

Și totuși, filmul „Porto-franco” nu va fi numai o ecranizare a romanului. După cum ne-au declarat scenaristul Mihnea Gheorghiu și regizorul Paul Călinescu — în discuția purtată într-o cameră a hotelului sulinot pe fronțișorul cărnia se lăfia de circumstanță firma purtînd numele lui Camberi — ecranizarea lui „Eu-

ropolis” urmărește să redea în primul rînd atmosfera din cartea lui Jean Bart, aducînd bineînțeles în fața obiectivului aparatului de filmat principalele personaje și acțiuni ale romanului; dar, în același timp, filmul va depăși în oarecare măsură — mai ales prin caracterul său social, prin redarea frămîntărilor maselor de muncitori portuari din epoca respectivă — conținutul lui „Europolis”.

Ce actori vom vedea în acest film? Un mînunchi bogat de talente: Simona Bondoc (în rolul

pătimașei Penelopa), artiștii Niki Atanasiu, Ștefan Ciubotărașu, Fory Eterle, Geo Bartoș, I. Dichiseanu, Mihai Fotino, Benedict Dabija, H. Boroș și numeroși alții. Și o tînără debutantă: Mimi Ioachim în rolul mulatrei Evantia. Mai sînt însă și alți cîțiva zeci de artiști anonimi: cei ce vor interpreta masa muncitorilor docheri, a marinarilor, a locuitorilor Sulinei de altădată. În „civilitate” ei sînt locuitorii Sulinei de astăzi, care, pentru circumstanță, au îmbrăcat costumele ce se purtau acum cinci decenii, făcînd figu-

1 O stradă de pe vremuri, cu firme de pe vremuri, cu personaje — hamali, „amplorați”, afaceriști, lumpen-proletari — în costume de acum jumătate de veac. Și, totuși, această fotografie a fost făcută la Sulina, în vara lui 1961!

2 A sosit „Albatrosul”, aducîndu-l la Sulina pe Nick Americanul și pe fiica sa Evantia. Cîte deziluzii nu vor urma pentru acel care și-au făurit mirajul unei Americi — „pămînt al făgăduinței”...

3 Penelopa (Simona Bondoc) trece gînditoare prin fața frizeriei lui Nicu Politicu.

4 La „Balul marinel”. Evantia (Mimi Ioachim) primește îndrumările regizorului Paul Călinescu, în timp ce căpitanul Deliu (I. Dichiseanu) așteaptă să intre și el în acțiune.

rația filmului. Și dacă de obicei pentru figurația oricărui film se găsesc mulți amatori, de data aceasta oferta nu numai că a cuprins întreaga populație a unui orașel, dar realizatorii filmului au găsit în rîndurile acestora zeci și zeci de „consultanți”: oameni care-și amintesc exact ce se petrecea la cafenea de pe vremuri, cum se purta și cum bărbiera Nicu Politicu, cum arătau Penelopa sau mulatra Evantia... Mulți au adus fotografii, ziare, scrisori și alte documente din epoca în care se petrece acțiunea filmului...

Surpriza

— schiță —
de Mihai MÎRZA

Ilustrații de V. MIHAI

În fața stopului, Moskviciul opri brusc, scrîșnind. Stînd lîngă șofer, ca de obicei, Andrei Georgescu privea preocupat pringeamul parbrizului. Cu un gest automat scoase pachetul de „Carpați” din buzunar, pipăi țigările și alege una mai moale.

— Hm, iar nu găsesc chibriturile.

— Poftim, tovarășe inginer — se auzi vocea groasă a șoferului și îndată flacăra brichetei apărură pilpînd.

— Hm...

Ceea ce însemna: „Mulțumesc pentru foc”.

„Iar e cu capsă pusă șefu” — își spuse șoferul. Și băgînd mașina în viteză, reflectă: „Oare de ce nu se însoară? Poate s-ar mai îndulci puțin. Sau, mai știi...”

Andrei avusese o viață grea. Tatăl său, factor poștal, murise în timpul unuia din barbarele bombardamente hitleriste din zilele de după 23 August '44. Nici măcar nu știe precis unde. Plecase de la poșta centrală spre casă, pe calea Victoriei. Prin dreptul Teatrului Național sau undeva pe la Ateneul Român l-au surprins bombe. După o săptămînă cineva a adus acasă o bucată din tunica lui de factor poștal în care rămăseseră însingurate legitimația și o fotografie de-a mamei sale. Două luni Eugenia Georgescu a umblat ca nebună pe străzi să afle ceva în plus despre soțul ei. N-a aflat. A intrat apoi într-o filatură. A lucrat mai întîi la scoaterea mașinilor și instalațiilor din ruine; s-a înscris la primele cursuri de alfabetizare — căci nu știa carte — apoi s-a calificat filatoare.

Din banii adunați cu neînchipuită trudă plătea taxele școlare pentru Andrei. În 1946 s-a îmbolnăvit de tuberculoză, dar a lucrat mai departe. După un an se însănătoși ca prin minune. Nici un medic n-a reușit să înțeleagă cum. Gîndul îndărătnic ce-o stăpînea de a-l vedea pe fiul ei om și întrezărirea, prin tumultul evenimentelor, a începutului unei alte vieți i-au dat tenacitatea aceea liniștită dar atît de fierbînte care făcea ca toate greutățile vieții să se topească așa cum se topește ceara la căldura soarelui. În Andrei, Eugenia vedea posibilitatea, unica posibilitate, a împlinirii năzuințelor ei. Cînd îl privea cum crește, cum învață, cum pătrunde în viață, cum devine om, așa precum își dorise, bucuria ei era atît de arzătoare, încît o simțea ca pe o durere. Bucuria aceasta răzbătea strălucitoare în privirile ei de mamă. Cînd întîlnea această privire, Andrei își ferea ochii. Îl tulbura. De cînd se știa, grija mamei sale îl înconjurase ca un invizibil zid protector, îndemnîndu-l să răzbată, să se realizeze. O vedea în anii grei de după război întorcîndu-se de la fabrică vlăguită și fără a se odihni o clipă, continuînd truda acasă, pentru el. Andrei o înțelegea. De aceea învăța cu îndîrjire. Astfel găsea el de cuviință să răsplătească nesfîrșita dragoste a mamei sale, să-i satisfacă suprema ei dorință: unul, măcar unul din întreaga familie, să iasă în sfîrșit la lumină, să se bucure de bunurile vieții care ei i-au fost refuzate. Da, Andrei o înțelegea atunci. Acum însă gă-

Echipa de realizare a filmului s-a bucurat în același timp de prijinul populației și al autorităților locale și în ce privește reconstituirea locurilor, a faptelor și a atmosferei. Și dacă a fost nevoie, pe unele porțiuni e pe chei s-au oprit lucrările de modernizare, s-a refăcut zidul înconjurat cîndva fostul palat al omisiei Europene, s-a reconstruit și reconstituit colțul unde se aflau cafeneaua lui Stamate și frizeria lui Nicu Politicu, s-au procurat două cargouri și un remorcher, trei șleपुरi, un elevator și alte ambarcațiuni în-

vechite, de acum jumătate de veac.

...Cu sprijinul Navromului, al sfaturilor populare raional și orașenesc, dar mai ales al întregii populații locale, la Sulina a ființat vara aceasta un veritabil studio cinematografic. Din truda căruia va rezulta — sîntem convinși — un film cel puțin interesant.

... Ne-o garantează autenticul acestui film, pentru înfăptuirea căruia au colaborat nu numai specialiștii cinești, dar și zecile de „consultanți de specialitate” ieșiți spontan din rîndurile populației sulinoț.

V. SAVIN

sea exagerate solicitudinea și dragostea pe care maică-sa continua să i le arate. „De altfel, gîndea Andrei, mama nici nu trebuie să mai muncească atîta. E absorbită de treburile casei și ale fabricii tot ca în tinerețe. Ca atunci cînd eu nu puteam face nimic pentru ea...”

Cînd, de curînd, el a fost numit inginer șef la marea filatură „Progresul”, i-a spus: „Cred că a venit vremea, mamă, să te mai odihnești... Vezi, eu cîștig acum destul pentru amîndoi. N-ar fi rău să te gîndești să ieși la pensie”. La care Eugenia i-a răspuns: „La pensie am să ies cînd va fi timpul... Am să mă odihnesc atunci destul... Acum însă nu mă simt obosită. Am fost, azi nu mai sint...” Și uitîndu-se la el ca în copilărie, afectuos și îngăduitor, continuă: „De altfel, nici n-am timp să obosesc...” „Hotărît, mama nu-și dă seama ce face. Trebuie să intervin mai energic... Ce dracu'!... Doar n-am s-o las să se epuizeze. Mă crede tot un copil. Nu vede că acum pot să o ajut eu. În marea ei dragoste pentru mine vrea ca tot ea să-mi dea totul... Considerîndu-mă încă un copil, mă tratează la infinit ca atare. Refuză protecția mea..., a unui copil, firește...”

În dimineața aceasta însoțită, ideea de a interveni chiar cu asprime în viața mamei sale deveni și mai acută. Andrei trebuia să treacă pe la filatura „Dunăreana” ca să ia planurile inovației unui anume inginer Georgescu, inovație ingenioasă, aplicată cu rezultate excepționale. Iar faptul că trecea pe la fabrica unde lucra mamă-sa îi aduse aminte mai ascuțit de îndatorirea

pe care el credea că o avea față de ea. Neapărat, după-amiază va trebui să aibă o discuție cît mai lămuritoare cu dînsa.

Cu aceste gînduri se îndrepta Andrei spre „Dunăreana”, cu care fabrica lui se afla în întrecere. Chiar secretarul comitetului de partid de la „Dunăreana” îl chemase, amintindu-i că ajutorul reciproc este una din condițiile întrecerii socialiste și spunîndu-i: „Venii de luați inovația noastră, că n-o să vă pară rău”. „Nu vă este teamă că o să vă întrecem?” — îl întrebă Andrei în glumă. „Nici o grijă; nu ne epuizăm noi așa de repede resursele interne” — îi răspunsese, mai în glumă, mai în serios, secretarul. Și iată-l acum în drum spre „Dunăreana”.

— Intrăm pe poarta 1, tovarășe inginer? — se auzi glasul șoferului.

— Da.

Moskviucul coti pe aleea asfaltată, poposi un moment în fața grilajului porții care se deschidea fără grabă și, după încă douăzeci de metri, se opri în fața pavilionului tehnic.

Pătrunzînd în cabinetul inginerului șef, Andrei se opri în prag. În fața biroului încărcat cu hîrtii, îmbrăcată în halatul azurii de lucru al filatoarelor, așezată pe marginea unui fotoliu, stătea ea, mama lui.

— Intră, tovarășe Georgescu — i se adresă, bine dispus, inginerul șef al „Dunărenei”, care, cu mișcări repezi, se grăbi să-i iasă în întîmpinare cu mîna întinsă:

— Îmi dai voie? Inginer Vasile Constantiniu — continuă el cu glas plăcut, de tenor, strîngîndu-i mîna. Uite-o și pe tovarășă Georgescu, președinta noastră de sindicat și...

— Știu! — îl întrerupse indispus Andrei, privind spre ea. Dacă mai aveți de discutat, pot să aștept.

— Noi nu terminăm niciodată: mereu avem cîte ceva de pus la cale. Nu-i așa, tovarășă președintă? — și fața inginerului Constantiniu zîmbi toată. Acum te așteptam pe dumneata.

Andrei se lăsă dus de braț spre cel de-al doilea fotoliu din fața biroului.

— Ei, ia loc te rog. Bei o cafea? E răcoritoare pe canicula asta.

— Mulțumesc, nu obișnuiesc — răspunse Andrei, și scoțînd pachetul de „Carpați” căută nervos chibriturile.

— Poftim!...

Flacăra jucăușă a brichetei inginerului Constantiniu părea că-și bate joc de el. Trase puternic din țigară.

— Aș vrea să discut cu dumneata personal — vorbi Andrei tărăgănat, apăsînd pe cuvîntul „personal” — despre caracteristicile tehnice, modalitățile de aplicare la diferite tipuri de ringuri și eficiența economică a inovației...

Pentru a-și satisface oaspetele, inginerul Constantiniu se adresă președintei, ascunzîndu-și nedumerirea sub pretextul căutării unor hîrtii de pe birou:

— Tovarășă Georgescu, ne vedem noi mai tîrziu. Te chem eu.

Andrei lăsă să-i scape un abia auzit „la revedere” și nici nu o privi măcar cum se ridică și, cu pașii ei mărunți pe care-i cunoștea din totdeauna, părăsește încăperea. N-o văzu, dar ecoul pașilor ei îi ridică în inimă nu prea dulci reproșuri. „Nu, își spuse el, nu... Fără sentimentalisme... Trebuie să fiu hotărît pînă la capăt”.

— Putem începe — îi întrerupse firul gîndurilor glasul inginerului Constantiniu. Iată, aceasta e schița perfecționării tehnice — continuă el, luînd un sul de ozalid pe care-l desfășură pe birou. Pe cît de simplu, pe atît de ingenios. Cu ajutorul acestor came variabile, dispozitivul poate fi fixat la orice tip de ring. Bineînțeles însă că trebuie avut în vedere...

Pe măsură ce dezvoltă prezentarea inovației, vocea inginerului Constantiniu devenea mai caldă, mai pasionată. La rîndul său, Andrei se ridicase din fotoliu și, sprijinindu-se cu ambele mîini de birou, urmărea cu interes crescînd explicațiile. Chipurile lor, atît de deosebite, aveau acum ceva comun, din pricina concentrării. Fumul țigării căzute lîngă scrumieră șerpuia printre ei, făcînd să le lăcrimeze ochii. Erau însă prea absorbiți ca să dea atenție acestui lucru.

— Bravo! Ați și început. Iată ce înseamnă să nu pierzi timpul. Vocea puternică care răsuna lîngă ei îi făcu să tresară.

— Ia uite! Nici n-am băgat de seamă cînd ați intrat, tovarășe director!

— Văd bine că n-ați băgat de seamă...

Înalt, bine făcut, ca un adevărat atlet, directorul îi privea pe amîndoi cu jovialitate.

— Dumneata ești pesemne inginerul șef de la „Progresul” — se adresă el lui Andrei.

— Da.

— Îmi pare bine. Am să-l trimit pe Constantiniu pe la dumneata, că prea vă merge bine cu calitatea și am vrea să aflăm și noi secretul... Dar acum, continuați.

Directorul trase un scaun și se apropie de birou.

— Fotoliile astea te invită la somn, nu la treabă. Îs mai sănătoase scaunele.

— Păi să scoatem fotoliile — zîmbi inginerul.

— Cum să le scoți? În biroul inginerului șef al unei mari întreprinderi trebuie să fie și fotolii.

— Uite, așa mă fierbe — făcu pe supăratul inginerul — nimic nu-i place.

Andrei îi privi pe amîndoi. Întrebă:

— Putem continua?

— Să mai așteptăm puțin. Trebuie să vină și secretarul de partid, vrea să te cunoască... Și, fără îndoială, autorul inovației.

La radio-dispecerul de pe birou se aprinse soneria de apel și se făcu auzită o voce plăcută de fată: „Tovarășul secretar Dragomir întrebă dacă poate intra”.

— Păi sigur că da! — izbucni directorul. Și apoi către ei: iată singurul om din uzină care știe să fie la timp unde trebuie, fără să dea buzna.

Ușa se deschise și se ivi silueta cunoscută, îmbrăcată în halat azurii de filatoare, urmată de un om slăbuț și mic de stat.

— V-am adus-o și pe tovarășă Georgescu. Că doar n-o să puneți țara la cale fără ea — începu noul venit. Hai, tovarășă Georgescu, ia loc într-unul din fotoliile astea mari, pe care le ține inginerul șef pentru oaspeții de onoare.

Cei trei se priviră incurcați. — Ei, ce stați așa? — continuă secretarul. Faceți cunoștință: tovarășă Georgescu Eugenia, mama inginerului șef de la „Progresul”, aici de față.

— I-auzi, dom'le — sări în sus directorul. Și noi care nu știam nimic.

„Asta mai lipsea”—gîndi Andrei și se așeză posac pe scaun:

— Era mai bine dacă l-ați fi invitat și pe inginerul Georgescu, autorul inovației, că — și aici glasul i se aspri — problemele sindicale nu avem de discutat, iar pentru cele de familie nu avem timp acum.

Cîteva clipe în încăperea domni o tăcere deplină. Inginerul Constantiniu privea stingherit, fața directorului se înroșise. Numai dînsa era liniștită. Se ridică de pe scaun, se apropie de birou și, după ce privi un moment planul inovației, se întoarse spre Dragomir și-i zîmbi. Dragomir zîmbi și el:

— Nu vă pripiți. Tovarășul inginer Andrei Georgescu are perfectă dreptate. Nu e cazul să ne pierdem timpul și nici nu ni-l vom pierde. De aceea dăm cuvîntul filatoarei Eugenia Georgescu, autoarea inovației. Vezi, tovarășe inginer — se scuză el — numele autorului, scris prescurtat pe fișa planului, a făcut pe mulți să creadă că este vorba de un inginer Georgescu, nu de Eugenia Georgescu. Dar asta nu schimbă cu nimic din valoarea inovației și nici din ingeniozitatea autorului, iertare, a autoarei. Nu-i așa?

Palid, Andrei se ridică și se apropie de mama sa. Înțelese. „Parcă am fost orb. Tot timpul m-am gîndit numai la propria mea persoană. Cum de n-am văzut în purtarea ei simplă, modestă, flacăra dragostei și pentru munca pe care o face?... M-am gîndit numai la mine...”

Nu-și mai plecă ochii la privirea ei strălucitoare. O îmbrățișă și-i sărută părul cărunt pe care-l cunoștea atît de bine.

• Cum își petrec o parte din timpul liber trei lăcătuși • Consumatorul este pretențios — și e bine așa • Cei care nu sînt bucuroși de oaspeți • Controlul obștesc și-a făcut datoria

CU OCHI DE GOSPODAR

Toți trei sînt lăcătuși la uzinele textile „7 Noiembrie” din Capitală. Toți trei sînt însurați și au copii.

Dumitru Ruse — un băiat și o fetiță, Ivan Tudor — o fetiță, Gheorghe Mocanu — un băiat.

Deci, dacă mai adăugăm la munca în uzină și preocupările de capi de familie, citirea unor cărți, vizionarea unui film sau a unei piese de teatru, audierea unui concert, ne putem da lesne seama că avem de-aface cu niște oameni cu o viață bogată, al căror timp liber e bine chibzuit.

Și totuși, acești trei lăcătuși își dăruiesc din toată inima o parte din timpul liber pentru o activitate pe cît de importantă, pe atît de utilă: controlul obștesc în magazine și piețe. Ei — și alte mii ca ei — veghează, cu ochi de gospodar, alături de organele de stat, la buna desfășurare a comerțului, la exemplarea de servicii a consumatorilor. Acum, după ce i-am cunoscut, să vedem și cum acționează ei în acest domeniu.

★

De curînd, într-una din zilele lunii august, s-au întîlnit, ca de obicei, la sediul Consiliului local al sindicatelor din orașul București. După o scurtă constătuire și-au întocmit un plan de acțiune. Obiective: cîteva unități ale Trustului alimentației publice și ale altor organizații comerciale printre care restaurantul cu autodeservire „Rapid” și magazinul universal „București”. Ce vor urmări? Cum se face deservirea, cum se așează prețurile, cum e întreținută curățenia, cum se respectă gramajul etc. O listă întregă de probleme, plus ce vor mai întîlni pe teren.

Iată-ne deci la „Rapid”. Bucureștenii cunosc și apreciază acest local elegant, amenajat la parterul unui bloc nou din apropierea pieței Unirii.

Primul popas l-am făcut în fața aparatului de implut halbele cu bere. Ni s-a părut că spuma e cam... prea spumoasă. Ob-

servați cu cîtă atenție o măsoară din ochi controlorii obștești Gheorghe Mocanu și Dumitru Ruse (foto 1). Canagiul caută să-i convingă că gulerul nu este mai mare decît cel „legal”, ci doar pare, iar semnul... Faptele însă sînt fapte, gulerul e guler, iar controlorii își notează în carnet cele constatate. Deși controlul se efectuează cu maximum de discreție, unii consumatori îi observă totuși, zîmbesc prietenos și se oferă spontan să-i ajute, sesizîndu-le diferite aspecte observate de ei (foto 2).

— Paharele sînt spălate destul de bine, dar ar trebui limpezite cu mai multă atenție — ne informează un tînăr, adăugînd: aș propune ca la fiecare masă să se găsească servetele de hîrtie.

— Numele dumneavoastră?

— Vi-l spun, dar să nu... rîdeți!

— ??? !!!

— Marin Flămînzeanu de la serviciul proiectare construcții al uzinelor „Semănătoarea”.

Un alt consumator, Stavru Popa, salariat la Trustul 1 construcții, reclamă controlorilor că ciorba este de slabă calitate, chiftelele nu sînt destul de proaspete, carnea de la friptură — tare etc. A exagerat. Ne-am convins curînd că preparatele sînt de bună calitate, proaspete, iar chiftelele... Aici se pare că reclamantul a avut dreptate: i s-a servit una rămasă din ziua precedentă.

Merită să reținem însă un aspect: simpatia cu care se adresează consumatorii controlorilor obștești, încrederea ce o au că cele sesizate vor fi luate în seamă și rezolvate. În urmă cu cîțiva ani, se mai găseau gospodine care protestau cînd intervenea un asemenea control. „Lasă-i să servească, nu ne ține în loc” — exclama cîte o cumpărătoare. Azi nu se mai întîlnesc asemenea atitudini, ci, dimpotrivă, controlorii obștești sînt ajutați în cele mai multe acțiuni, spontan, de către cumpărătorii întîlniți pe teren, sau organizat de către echipele

de gospodine alcătuite de comisiile raionale de femei.

Dar să închidem paranteza și să revenim la „Rapid”. Controlorii obștești, împreună cu șeful de sală Sandu Tudor, au verificat dacă este curat în spatele liniei de deservire (foto 3), dacă berea la sticle, oranjada și vinurile sînt reci, dacă se respectă gramajul la mîncărurile pregătite în farfurii (foto 4). Îmbrăcîndu-și halate albe, controlorii au pătruns și în bucătărie (foto 5). Curios! Deși au venit în control, membrii echipei sînt primiți cu vădită bucurie de către bucătari, debarasoare și bufetiere. Discuțiile purtate între controlori și cei controlați sînt sincere, deschise, tovarășești.

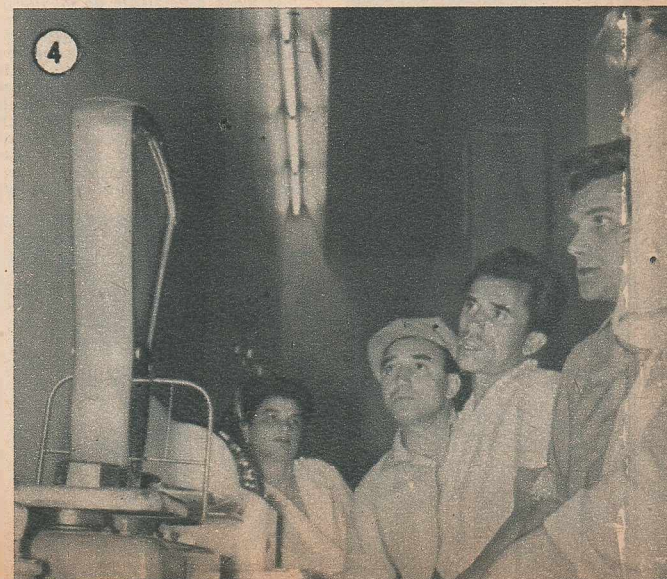
Constatăriile echipei sînt trecute în registrul unic de control, în prezența șefului de sală și a cîtorva lucrători. Fiecare formulare este discutată cu aceștia și îmbunătățită la propunerea lor. Controlorii și-au terminat treaba, își iau rămas bun și sînt rugați... să mai poftescă. Parcă a fost o vizită de curtoazie..

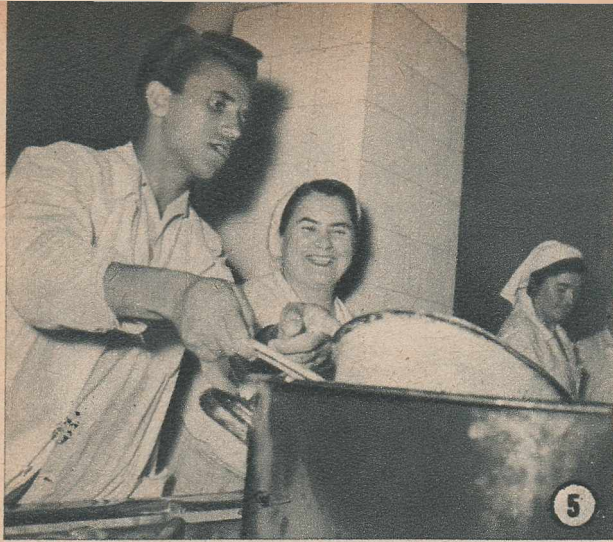
★

Cei care dau lipsă la cîntar, vorbesc nepoliticos cu consumatorii sau nu fac curățenie în unitate, nu prea sînt bucuroși de vizita controlorilor obștești.

Gîndiți-vă ce „fericit” a fost Nicolae Scînteie, de la bufetul „Norilor” din strada Cuza Vodă 150, cînd s-a trezit cu echipa de control obștesc condusă de tov. Gh. Popescu de la fabrica „Kirov”. În unitate nu era prea curat, canagiul Sandu Mihai, tocmai atunci (ghinion), a „ciupit” 20 grame de țuică la un sfert de litru etc.

Asemenea lucrători din comerț ca — bunăoară — Paula Rotaru, de la cofetăria din strada 11 Iunie 42, care a fost găsită cu serioase lipsuri atît în ce privește aprovizionarea unității cu sortimentul minimal obligatoriu cît și în ce privește curățenia localului și a veselei, ar dori probabil să nu se întîlnească niciodată cu controlorii obștești și, dacă se poate, nici să nu mai existe asemenea

gen de control care, cel puțin lor, le dă dureri de cap.

Controlorii obștești își fac datoria, notează deficiențele constatate în registrul unic de control, care se găsește în fiecare unitate, iar conducerile organizațiilor comerciale iau în mod obligatoriu măsuri de remediere a lipsurilor semnalate și de sancționare a celor vinovați.

★

La magazinul universal „București” controlorii obștești au cerut condica de sugestii și reclamații. După câteva minute de ezitare: „nu știm unde e”, „e dincolo”, „e dincoace” etc. a apărut și condica. Trei reclamații — din care una veche de zece zile — nu fuseseră rezolvate. Șeful de

unitate, Nicolae Antonescu, recunoaște că e vinovat pentru întârziere și se angajează în fața controlorilor obștești să se ocupe de rezolvarea problemei chiar în aceeași seară.

Aici, membrii echipei desfășoară o adevărată muncă de educare și îndrumare. Deși lucrează în fabrică, s-au familiarizat și cu specificul activității comerciale, cunosc regulile de comerț. Astfel, ei atrag atenția că este bine ca la fiecare raion să fie afișate numele gestionarului și al vânzătorilor. Și-au notat să discute ulterior această problemă cu conducerea magazinului și cu tovarășii din comitetul sindical.

O discuție aprinsă s-a încins în raionul cu articole electrotehnice. Vânzătorul

Ion Vlad, care este și președintele comitetului sindical, om cinstit și harnic de altfel, privea oarecum cu miopie problema atribuțiilor vânzătorului de articole electrotehnice. Convingerea lui era că este de ajuns ca, la un televizor, bunăoară, să-i arăți cum-părătorului cum se manipulează butoanele și să-i dai instrucțiunile tipărite. Tovarășul Mocanu nu a fost de acord cu acest punct de vedere.

— Cum crezi că poți convinge pe cineva să cumpere un televizor, dacă dumneata singur nu cunoști în amănunțime toate caracteristicile sale?

Și a urmat apoi o adevărată lecție de comerț. Lăcătușul Mocanu a demonstrat că despre procesul vânzării știe mai multe decât unii vânzători. Ion Vlad nu s-a simțit prea bine în postura de elev ad-hoc (foto 6), dar la sfârșitul discuției a mulțumit controlorilor obștești pentru ajutorul lor tovarășesc.

★

Am însoțit o echipă de control obștesc prin piețele din raionul „Grivița roșie”.

Pensionarul Vasile Mărșulescu, fost mecanic auto, și Ion Bancotă, muncitor la fabrica „Tableta”, au multă experiență în munca de control obștesc, la care participă de câțiva ani. Neobosiți, ei parcurg piață

după piață, stau de vorbă cu vânzătorii și consumatorii, verifică aranjamentul și prezentarea mărfurilor, cîntarele, calitatea produselor, modul în care se respectă curățenia și în general regulile igienico-sanitare etc. Te impresionează ardoarea acestor oameni, conștiinciozitatea, entuziasmul cu care își dăruiesc ore din timpul liber pentru interesul maselor largi.

★

În Capitală acționează, sub conducerea Consiliului local al sindicatelor, 813 echipe de control obștesc, cuprinzînd 2.439 persoane. Organizat pe raioane, controlul obștesc ajută mult la îmbunătățirea ac-

tivității comerciale. Cîtă importanță se acordă acestei activități ne putem da seama și din faptul că la ședințele lunare de analiză, ce au loc pe raioane, participă conducătorii secțiilor comerciale ale sfaturilor populare, organizațiilor comerciale, Inspectoratului comercial de stat, Sanepidului, activiștii ai comitetelor raionale de partid.

Toate sesizările sînt rezolvate în mod obligatoriu, cu maximum de urgență. Buna deservire a consumatorilor este în acest fel bine apărută, cu competență și pricepere, de harnicii și inițiativați membri ai echipei de control obștesc.

Sandu MANEA

Fotografii de Tr. PROSAN

„FLACĂRA” vă sfătuiește

CĂMĂȘI DE NOAPTE

O vizită la biroul de creație al fabricii de ciorapi și lenjerie „Adega” ne-a prilejuit zilele trecute o trecere în revistă a celor mai noi modele de tricotate care vor fi puse la dispoziția cumpărătorilor în scurt timp.

Printre numeroasele creații de lenjerie am remarcat produsele din fire sintetice: furouri din tricot uni sau imprimat, cu garnituri de pliseuri, dantelă sau broderie, cămășuțe-pantaloni, pijamale, cămăși de noapte etc. Dacă la furouri modelele noi se mențin în linii tradiționale, la lenjeria de noapte se remarcă o tendință mai accentuată de înnoire. Lungimile variază de la clasicele „rochii de noapte”, lungi pînă la pămînt și strînse pe talie, la „trei sferturi” de diverse croieli — largi sau ajustate — și pînă la cămășuțele „baby” scurte pînă la jumătatea coapsei și ascinzînd un pantalonas scurt din același material.

Variantă a tradiționalei „rochii de noapte”, acest model (foto 1) este confecționat din tricot de fire sintetice alb, imprimat cu flori bleu. Amploarea e obținută printr-un drapeu reținut pe umeri de o fundiță. Se poartă cu un cordon înnodat la talie.

O mare diversitate de modele prezintă și cămășile semilungi, care încă din sezonul trecut au avut mare succes pe piață. Alături de cămășuțele imprimale, cu linia „trapez”, pe care le cunoaștem, va apare și acest model (foto 2) cu linia ajustată printr-o tăietură la talie și alta sub bust. Drept garnitură, un volan plisat în jurul decolteului și la poale.

Deosebit de indicat pentru fetele tinere este acest costum de noapte (foto 3) a cărui noutate constă în cămășuța scurtă „baby”, acoperind un pantalonas asortat. Materialul e un tricot fin de fire sintetice imprimat cu alb pe alb.

M
O
D
A

COLȚUL COSMETICIENEI

PUNCTELE NEGRE

Punctele negre, denumite în medicină comedoane, sînt formate din materia grasă secretată de glandele sebacee care, împreună cu celulele epiteliale moarte, umple uneori porii dilatați. În contact cu aerul, această materie se oxidează, înnegrindu-se, de unde și denumirea de puncte „negre”. Folosirea regeneratoarelor de păr ce au la bază săruri de plumb și întrebunțarea cremelor cu bismut și precipitat alb de mercur contribuie de asemenea la apariția acestor puncte.

Punctele negre apar pe tenurile grase și se instalează de obicei pe nas, bărbie sau chiar pe toată fața. Rareori pot să apară și pe un ten uscat, în regiunea din jurul ochilor. În asemenea cazuri ele sînt o consecință a folosirii unor vopsele sau regeneratoare de păr, ori a unei briantime de proastă calitate.

Pentru a extrage punctele negre fără a degrada epiderma și provoca răni, se procedează astfel: mai întîi se unge fața cu o cremă grasă și se masează îndelung porțiunea cu puncte negre. Apoi se face o baie de abur, ținîndu-se capul acoperit cu un prosop peste un vas cu apă clocotită în care s-a pus un pumn de flori de mușețel, pînă cînd încep să se prelingă pe față picături de apă. Cu degetele învelite în tifon steril, se presează apoi ușor fiecare comedon în parte; nu este însă suficient să fie eliminat punctul, ci trebuie ca acesta să fie urmat de un fir albicios de materie, semn că porul a fost complet curățat. Altfel, punctul negru se reface în câteva zile, iar uneori locul se infla-

mează. Nu se scot toate punctele într-o singură ședință și nici nu se folosesc unghiile în acest scop, spre a nu se irita obrazul. Imediat ce o porțiune este curățată, ea va fi dezinfectată cu alcool camforat. Pentru a provoca contracția porilor, se va folosi o mască făcută dintr-o linguriță de caolin și o linguriță de amidon amestecate cu apă de roze, de hamamelis sau apă distilată, pînă la consistența unei creme. După 20 de minute masca se ia jos cu apă rece.

Punctele negre trebuie extrase cu mare regularitate; la început de 2-3 ori pe săptămîină, apoi mai rar, o dată la 7-8 zile.

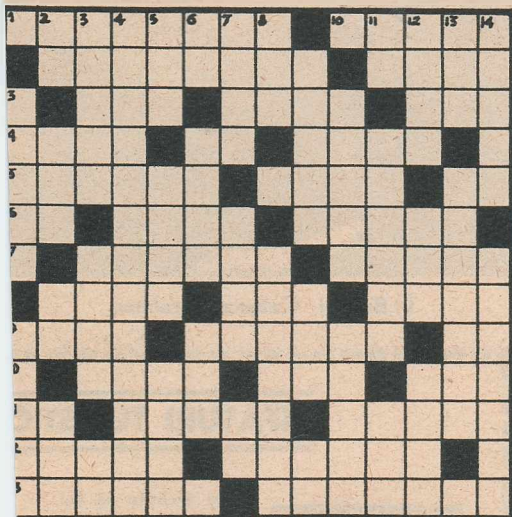
Pentru a se evita pe cît posibil formarea punctelor negre, fața va fi zilnic spălată cu apă caldă și săpun de bărbierit, clătită cu apă rece și ștersă, o dată pe zi, cu o loțiune astringentă: alcool (de 70°) 100 gr, camfor 1 gr, acid salicilic 1 gr, alaua 1 gr, tinctură benzoe 1 gr.

Georgeta MĂLIN

MOZAIC

GEORGE ENESCU

ORIZONTAL: 1) Două celebre lucrări ale lui George Enescu inspirate din folclor — Operă de tescu. 2) Compozitor român, unul din primii îndrăgitori ai lui Enescu — Renumit compozitor francez comemorarea căruia Enescu a fost solicitat să cante imfonia spaniolă. 3) Comună în Franța — Dirijor orchestrei Radioteleviziunii din U.R.S.S., participant la cel de-al II-lea Festival internațional „George Enescu” — Ciocrlie! 4) Aliat — Serveste! — Vestit artist vienez din care făcea parte și Sigismund Schrieh, profesor al lui Enescu. 5) Celebru violonist spaniol, căruia Enescu i-a dedicat Sonata a II-a ntru violoncel — Uniuni — Reflexiv. 6) Horia Ilie Lac în Finlanda — Probă în cadrul Festivalului

internațional „George Enescu”. 7) Violoncelist sovietic cu care Enescu a concertat în anul 1946 — Fănică Luca în „exercițiul funcțiunii”. 8) Roman de L. Leonov — A primi — Mai. 9) Compoziție muzicală — „Simfonia de...”, ultima compoziție a lui Enescu — Vas. 10) Serviete — Epocă — Salut roman. 11) Gama în care Enescu a scris Simfonia a II-a — A compus „Cântarea României” — Teren... gol. 12) Excepționale — Satul natal al lui Enescu, care astăzi îi poartă numele. 13) Compoziție dedicată lui Enescu de unul dintre profesorii săi din Paris, André Gédalge — Șef de orchestră parizian, care a dirijat în primă audiere „Poema Română”.

VERTICAL: 1) Profesorul cu care Enescu a studiat după terminarea Conservatorului din Viena — Asociație în care Enescu a fost membru activ. 2) Macaz — Unul din instrumentele tarafului de lăutari despre care pomeneste Enescu în prima sa amintire muzicală — Sere! — ...Leano, cîntec de Ion Vidu. 3) Orașul în care Enescu a fost trimis să învețe vioara și unde a cucerit „Marele premiu al Conservatorului” — Curoș (fig.) — Textilă. 4) Lucrare în care Enescu se inspiră din viața și privescile locurilor natale (2 cuv.). 5) Gen de compoziție folosită și de Enescu — Salarii (Inv.) — Enescu, în calitate de autor al versurilor melodiei pentru voce și pian „Souhait”. 6) Dune! — Autorul tablourilor „Barbu Lăutaru”, „Cobzarul” etc. — Ordin de plată. 7) Rtu în U.R.S.S. — De concert, de sport etc. (sing.) — Octavian Luca. 8) Refren în cîntecule populare — Referitor la număr. 9) Compozitor francez, participant la Festivalul internațional „George Enescu” — Atmosferă — Victor Oprea. 10) Violonist sovietic, participant la Festivalul internațional „George Enescu” — Cunoscut compozitor francez, fost coleg de clasă cu Enescu la Conservatorul din Paris. 11) Dînsul — Oraș în care Enescu a compus unele din operele sale — Fiica Armoniei (mit.). 12) Lespezi — Sprjin — Anin. 13) Orașel căzăcesc — Orașul în care a concertat Enescu în 1945 alături de renumiții Oistrach, Oborin etc. 14) „... romină”, prima compoziție a lui Enescu, creată la 16 ani — Tinere speranțe ale artei interpretative, care au prilejul să se afirme în cadrul celui de-al doilea Concurs și Festival internațional „George Enescu”.

DEZLEGAREA JOCULUI „OPERA”, APĂRUT ÎN NUMĂRUL TRECUT

ORIZONTAL: 1) Mascagni — Cor. 2) Arie — Ion Vodă. 3) Năpasta — Er — R. 4) Opere — Paris. 5) N — Tăcut — Do — R. 6) Ne — E — Emilia. 7) Mu — Arc — I — Ars. 8) Aramă — Scenic. 9) Zara — Diac — So. 10) Eboli — Vera — A. 11) Pamina — Lacul. 12) Adia — Evantia.

La întrebările cititorilor

ELE MAI SĂRE MĂRCI ÎN LUME

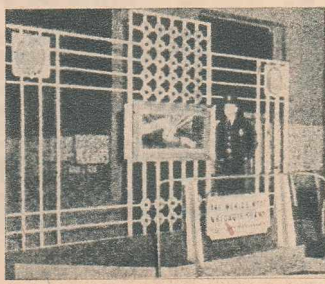
Cel peste o sută de milioane de filateliști conștienți din întreaga lume consideră cîteva dintre aceste یرci drept mari „rarități mondiale”. Primul loc ierarhia lor îl deține vestita marcă roșie din Guana Britanică, apreciată drept cea mai valoroasă. are chiar și o odisee începută acum vreo 80 de ani, d un elev a descoperit-o lipită pe o scrisoare a lui său. Nu știa însă ce raritate găsește, astfel că lat-o unui coleg, în schimbul altor mărci. Acesta, timp ce se afla la studii în Anglia, a vîndut-o unui gustor. Primul ei deținător a apreciat-o la vreo 30 de cenți, dar numai peste cincizeci de ani ea ost cumpărată de un colecționar american pentru 000 dolari. De atunci, celebra „guyană”, existentă ur într-un singur exemplar, a trecut prin încă trei colecții, la ultima vînzare fiind însă apreciată numai la 40.000 dolari. Aceasta deoarece acum o 25 de ani se anunțase că ar fi fost descoperit un loilea exemplar și că acesta ar fi ajuns în mîinile luiși colecționar american. După ce a achizițio-la un preț destul de mare, el ar fi ars-o de față vînzătorul, pentru ca să rămînă totuși numai o gură „guyană”. Amintim că această marcă a fost să în 1860 și are o valoare nominală de 4 cts. rîntre cele mai rare mărci postale din lume se gără și celebrele „Cap de bour” emise în Moldova lultie 1858. Adevărate bijuterii filatelice sînt în ial marca de 27 parale nestampilată și cea de 81 le stampilată. Aceste mărci au făcut și fac faima r mai de seamă colecții din lume, printre care e la Muzeul A. Popov din Leningrad și Muzeul anic din Londra. ot rarități filatelice mondiale sînt considerate: killing banco eroare de culoare (Suedia 1855), cile de 1 și 2 penny emise în 1847 în insula Mauri-

țius, așa-numitele „Ochi de bou” de 30 și 60 reis emise în Brazilia în 1843, mărcile din prima emisiune postală din Hawai etc.

La început avînd numai scopul francării corespondenței, mărcile postale au fost tipărite mai puțin îngrijit, dar după ce filatelia a cuprins mase de pasionați, administrațiile postale s-au preocupat din ce în ce mai mult de estetica mărcilor. În timp ce în Uniunea Sovietică, în țara noastră și în celelalte țări socialiste se acordă o deosebită atenție temelor reprezentate în imaginile mărcilor, apreciindu-se rolul lor educativ și instructiv, în multe țări capitaliste se imprimă mărcilor postale și filateliei un caracter speculativ. Recordurile în acest domeniu îl dețin administrațiile postale din Panama, Vatican, Spania, Republica Dominicană. Poșta panameză a mers pînă acolo încît a pus în vînzare o serie de peste 90 de valori reprezentînd portrete de... papi. O astfel de serie de mărci, fără o justificare de circulație postală, are prea puțină valoare filatelică.

Un colecționar de mărci, indiferent de profilul colecției sale — pe țări sau pe teme — dorește să intre în posesia unor mărci cu adevărată valoare postală, ale căror imagini să fie atractive, să înfățișeze un mesaj.

Prezentarea la Expoziția filatelică internațională din 1941 de la New York a mărcii „Guyana Britanică”, de o mare valoare filatelică, a determinat luarea unor deosebite măsuri de securitate.

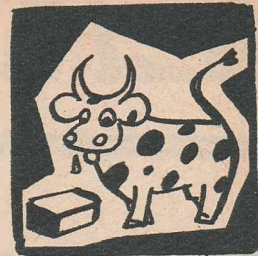

Erbivore... carnivore

Erbivorele sînt animale care se hrănesc numai cu plante, în special cu iar-bă. Această definiție, unanım admisă, este în prezent modificată de savanții sovietici. Ei au demonstrat că, adăugînd la hrana erbivorelor substanțe proteice asemănătoare celor existente în carne, se obține o creștere în greutate a animalului astfel hrănit cu aproximativ 50%.

Cum pot fi „convinse” acele animale, care generații întregi n-au consumat decît produse vegetale, să asimileze substanțele proteice? Fiziologul sovietic I.S. Popov arată că printr-o bună echilibrare a aminoacizilor — „cărămizile” substanțelor proteice — erbivorele suportă foarte bine alimentația „carnată”. În același scop se administrează o serie de vitamine, cum este de pildă vitamina B₁₂, care sporește asimilarea substanțelor albuminoide.

Acest „meniu suplimentar” este adăugat în componența diferitelor furaje, ținîndu-se seama de conținutul lor normal în substanțe proteice.

Chibrituri rezistente la apă

În Uniunea Sovietică a fost pus la punct recent un procedeu de obținere a unei paste de fosfor rezistente la apă.

Chibriturile fabricate cu ajutorul acestui „fosfor hidrofug” se aprind bine chiar după ce sînt ținute în apă 10 zile sau și mai mult. Ele vor fi destinate folosirii în condiții de mare umezeală.

Totodată a fost elaborat un procedeu pentru împiedicarea umezirii chibriturilor obișnuite, prin tratarea lor cu diferite lacuri insolubile în apă. Bețele de chibrit astfel „lăcuite” nu vor mai enerva pe fumători sau gospodine, chiar dacă vor fi aprinse în... ploaie.

Materiale ultrapure

Tehnica modernă necesită din ce în ce mai mult materiale dotate cu o deosebită puritate. De pildă, lipsa unei purități perfecte nu a permis pînă acum confecționarea lagărelor din oțel cu crom pentru instalațiile la care turația depășește 100.000 rotații pe minut.

Pentru a rezolva această problemă, inginerii și tehnicienii sovietici au lăsat compoziția oțelului neschimbată, însă l-au purificat prin topiri succesive sub vid. Drept rezultat a fost obținut un oțel care satisface cele mai riguroase cerințe ale industriei constructoare de aparate.

Oțelul ultrapur nu este necesar numai în aviație și în tehnica rachetelor, ci și în diferite construcții: poduri, macarale, la construcția vagoanelor și a autocamionelor.

Verificați-vă cunoștințele! DA SAU NU?

- 1) S-ar putea ajunge pe Marte în mai puțin de un an cu o navă cosmică a cărei viteză ar fi de 11 km pe secundă? Da? — Nu?
- 2) Culoarea verde este cea care are acțiunea cea mai calmantă asupra sistemului nervos? Da? — Nu?
- 3) Temperatura Soarelui se ridică la aproape 6.000°, iar în centrul Soarelui temperatura atinge cifra de 13.000.000°. Pe Pământ se pot produce astfel de temperaturi? Da? — Nu?
- 4) Este adevărat că Rembrandt a fost primul care a întrebuintat în pictură culorile de ulei? Da? — Nu?
- 5) Cel mai mare mamifer cunoscut pe glob este în prezent elefantul? Da? — Nu?
- 6) Oamenii proveniți din amestecul dintre negri și albi se numesc metiși? Da? — Nu?
- 7) Telemah era tatăl celebrului Ulise și Laerte era fiul său? Da? — Nu?

(Răspunsurile se găsesc în pag. 23)

LA DRUM!

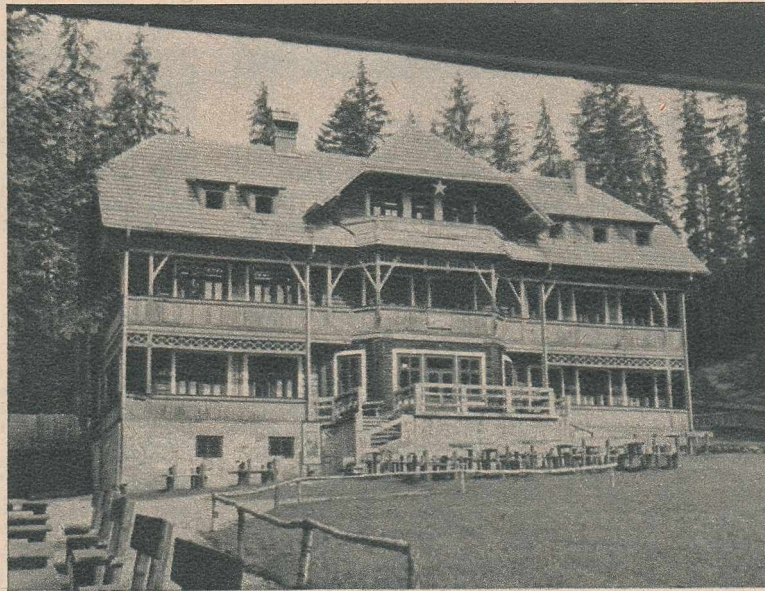
RARĂUL

Munții Rarăului se găsesc la nord-estul țării și ating înălțimi de 1.653 m (vf. Rarău), 1.857 m (Giupalău), 1.622 m (Todirescu). Turistii pot porni spre munte din Cîmpulung Moldovenesc, stație C.F.R. pe linia București-Suceava-Vatra Dornei-Cluj. La Rarău se poate ajunge și din Vatra Dornei pe unul din marcajele turistice, urcînd pe valea pîrului Chilia.

De la Cîmpulung Moldovenesc, se pot folosi mai multe trasee pe care, în circa 3-4 ore se ajunge la cabana Rarău (1.520 m). Cabana dispune de peste 50 locuri de dormit, restaurant, bufet.

Puncte turistice interesante de vizitat: virfurile Rarău, Bodea, Tihăraia, Giupalău, apoi Poiana Sîhăstriei, Cheile Dornei, barajul Zugreni, Pietrele Doamnei, schitul Rarău etc. De la Zugreni se poate face o frumoasă excursie cu plutele spre Chiril-Toancele-Broșteni, iar de aici, cu mașina, la Vatra Dornei.

Dacă vă aflați la Cîmpulung nu uitați să faceți o mică plimbare la cabana „Deia” (1/2 oră de oraș). Nu veți regreta.

Cabana Deia.

CHEIA

Satul Cheia se află la poalele Ciucașului, constituind un punct de plecare foarte bine situat pentru numeroase excursii. Cel mai simplu mijloc de a ajunge la Cheia este prin *Mîneciu-Ungureni* (stație C.F.R. terminus pe ruta Ploiești-Văleni-Mîneciu 109 km), apoi cu trenulețul forestier pînă în sat. (Plecare din Mîneciu în jurul orei 11; plecare din Cheia spre Mîneciu în jurul orei 16,30).

Se mai poate merge la Cheia prin:

- *Nețoișu* (stație C.F.R. terminus pe linia Buzău-Pătîrlagele-Nețoișu, 73 km);
- *Intorsura Buzăului* (stație C.F.R. terminus pe linia Brașov-Intorsura Buzăului, 37 km);
- *Zizin, Satulung* (localități situate în apropiere de Brașov).

Cei care dispun de mijloace proprii de transport pot face o frumoasă excursie plecînd de la Ploiești spre Mîneciu-Cheia-Pasul Bratocea-Babarunca-Satulung-Brașov.

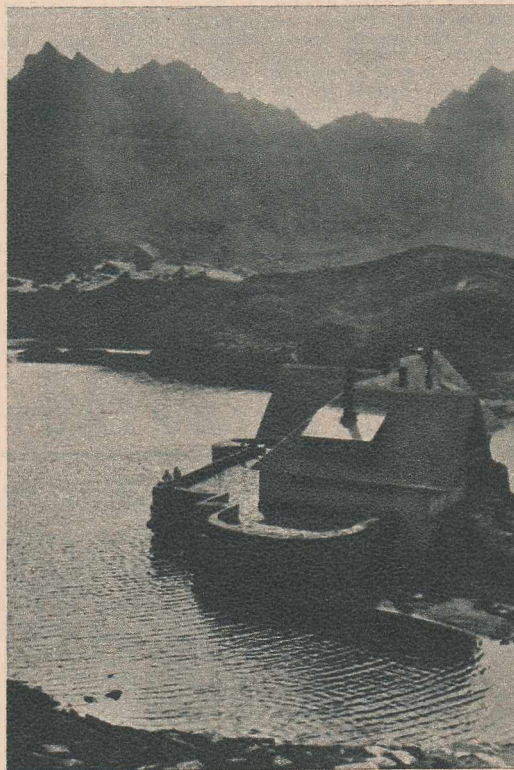
Obiective turistice mai importante

Cabana Muntele Roșu (1.260 m); cabana Ciucaș (1.550 m); mînăstirea Cheia și mînăstirea Suzana, situate pe valea Teleajenului; virful Ciucaș (1.959 m), virful Zăganului (1.785 m), pasul Bratocea; valea Berei; valea Cheiței, virful Grogșoarele (1.882 m).

Turistii găsesc adăpost la cele două cabane și în satul Cheia.

În apropiere de Satulung se găsește și cabana Babarunca.

Cheia este renumită pentru clima plăcută și posibilitățile de a face numeroase excursii ușoare, accesibile și turiștilor mai puțin încercați.

În Făgăraș. Cabana Bîlea-Lac.

PENTRU CEI CE DORESC SĂ VIZITEZE STÎNA DE VALE

Comentînd, într-o scrisoare adresată redacției, recomandările în legătură cu itinerarul „Stîna de Vale” (vezi „Flacăra” nr. 28 din 15 iulie a.c.) cititorul nostru I. Oeneanu din Oradea observă cu foarte multă dreptate că stația C.F.R. de coborîre pe care ar fi trebuit s-o indicăm este chiar halta Stîna de Vale și nu Bratocea, care se află la o distanță de circa 5 km. De altfel cititorul nostru subliniază, la fel de just, că este preferabilă ruta prin Beiuș-Budureasa, unde poate fi folosit autocarul.

În Bucegi. Cabana Caraiman.

SFATURI TURISTICE

● Traseul cel mai potrivit este cărarea marcată. Scurtăturile, deși la prima impresie par avantajoase, mai mult încercă decît ajută.

● În timpul mersului, datorită căldurii, organismul pierde — o dată cu apa — săruri minerale utile (16-21 gr pe zi). Pentru a preîntîmpina stările proaste provocate de acest lucru se recomandă ca la popasul mare să se consume alimente sărate.

● Cînd vă deplasați în grup, respectați normele de disciplină ale mersului: nu-l depășiți pe conducătorul grupului, opriți-vă la popasuri și porniți o dată cu întregul colectiv, serviți masa la timpul stabilit, nu modificați, de unul singur, planul excursiei, itinerarul etc.

● După aproximativ 30-40 minute de la începerea urcusului este bine să faceți primul popas (de ajustare). Cu acest prilej potriviți-vă rucsacul din curele, controlați dacă încălțămînta nu v-a produs roșături, acomodați-vă îmbrăcămînta —

care trebuie să fie pentru urcuș cit mai ușoară.

● În timpul mersului nu vă grăbiți. Pasul trebuie să fie potrivit, rar și continuu (circa 4-6 km/oră, iar la urcuș, 1-3 km/oră). Brațele să fie libere, pentru a vă ajuta la echilibru și a vă sprijini pe pantele pieptișe. Evitați leșgănările inutile ale corpului: pașiți, a-vînd genunchiul ușor îndoit, pe călcîi, apoi pe toată talpa.

● În urcuș, sprîjinul se face pășînd pe toată talpa, nu pe virfuri, cum sînteți tentați să faceți uneori. Dacă urcușul este prea abrupt, piciorul din urmă se va pune de-a curmezișul pantei, sprijinindu-vă pe marginea interioară a tălpii.

● Atenție la coborîre! De multe ori ea este mai dificilă decît urcușul. O viteză prea mare, un pas neatent, o piatră care vă fuge de sub picior, la care se mai adaugă rucsacul care v-ar putea dezechilibra — și iată pericolul de accident!

● Popasul mare pentru masă se va face într-un loc adăpostit, pe o păște, dacă e posibil înțigă o sursă de apă verificată. După ce ați mîncat, lăsați locul curat.

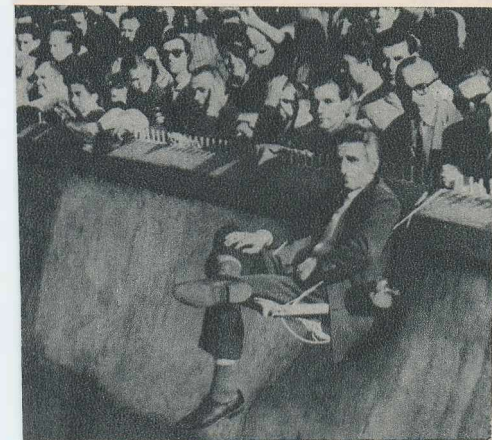

in jurul globului

AVURA ÎN LINOLEUM se bucură de o frumoasă liție în R. S. Cehoslovacă. Generațiile mai vechi linogravori se ocupă și de formarea de cadre, așa cum face cunoscutul gravor în linoleum dimir Antusek din Benesov, care inițiază în această moasă artă două eleve: Jana Leblova și Hana Zuvacova.

ENTIVITATE... Un infocat supporter al echipei de al „Boca Juniors” din Buenos Aires a găsit mijloc prin care să-și asigure o bună vizibilitate la urile echipei favorite: și-a confecționat un scaun pe care-l agăță cu niște fringhii de tribună...

SCAUNE RUPTE, urlete ca-n junglă și alte manifestări de isterie rock-and-roll-istă, cărora le-a pus capăt de din urmă intervenția poliției, s-a soldat un așa-zis festival de jazz, organizat lângă ruinele unei mări, pe domeniul Beaulieu al lordului Montagu. Chitaristul-animador „al festivalului” a fost un preacuvios părinte franciscan, pe nume Williams (fotografia din dreapta).

DE ICI, DE COLO...

● **COMOARA DIN DUNĂRE.** În R.P. Ungară se fac pregătiri pentru găsirea unui vechi tezaur. E vorba de aurul și nestematele care au aparținut regelui Ludovic II al Ungariei. După bătălia de la Mohács, din 1526, în care turcii au învins, însuși regele ungar căzând pe câmpul de bătălie, tezaurul a fost preluat de văduva sa, care a încercat să-l salveze imbarcându-se pe o corabie ce s-a scufundat însă și, o dată cu ea, și comoara. Cercetările vor fi întreprinse pe fundul Dunării, între orașele Győr și Esztergom, unde se crede că s-a scufundat corabia.

● **SINCERITATE.** Guvernatorul statului Louisiana din S.U.A., Jimmie H. Davis, a primit din partea cetățeanului Jack Dyer un balot de paie însoțit de o scrisoare în care se spunea: „Trimit acest balot de paie pentru măgarii care vă sfătuiesc. Am expediat paiete la reședința dv. pentru că ați transformat această instituție într-un adevărat grajd...”

PENTRU STABILIREA IDENTITĂȚII copiilor care eventual s-ar rătați de părinți, pe plaja de la Zandvoort (Olanda) s-a recurs la o metodă originală: fiecare dintre ei poartă scris pe spate numele și numărul cabinei.

MICUL COMENTAR

TRISTEȚILE NUCLEARE ALE LUI TARTUFFE

de Florica ȘELMARU

In comedia care-l poartă numele, Tartuffe „operează” cu biblia subsuoară și cu numele domnului pe buze, consternat, ori de câte ori cineva lucid îl demască, de răutatea oamenilor care nu-l recunosc intențiile pioase.

Personajul molieresc are și azi urmași... Imediat după publicarea Declarației sovietice referitoare la reluarea experiențelor cu arme nucleare, unele ziare americane dădeau a înțelege că reacția cercurilor oficiale din S.U.A. ar fi fost aceea a unei „tristeți fără margini”. Sentiment de pură esență morală, firește, al unor persoane preocupate exclusiv de soarta marii familii umane și a valorilor spirituale. (În treacăt fie spus, persoanele visează o bombă care să trimită în modul cel mai prompt și cel mai economic pe lumea cealaltă olt mai mulți membri ai aceleiași mari familii umane — lăsând intacte la dispoziția agresorului olt mai multe... valori spirituale, ca de pildă armament, instalații industriale, locuințe, mărfuri etc. Dar despre asta am vorbit altădată...)

Revenindu-și din tristețea cea fără de margini și din meditațiile îndurerate asupra omenirii, civilizației, valorilor morale ș.a.m.d., oficialitățile respective anunțau de curând că S.U.A. vor relua experimentarea armelor nucleare. Cu un aer de falsă inocență mîhnită, adăugau că se văd obligate să ia această măsură pe care nu ar fi dorit-o — oh, nu ar fi dorit-o de fel!

Nu, nu ar fi dorit-o, doamne ferește... Dar la 1 iulie, deci cu două luni înainte de Declarația sovietică din 31 august, un ziarist american cu notorietate, ca Roscoe Drummond, scria în „New York Herald Tribune” (sub titlul lipsit de orice echivoc „Gata de experiențe”!): „Se poate afirma în cunoștință de cauză că președintele Kennedy va afirma în scurt timp totala libertate a Americii de a relua experiențele nucleare subterane... De aceea președintele va respinge cererea formulată de Hrușciov ca tratativele privind încetarea experiențelor să fie contopite cu convorbirile despre dezarmare... Faptul era de altfel cunoscut și în afara Statelor Unite. Cîteva zile mai tîrziu, revista britanică „The Spectator” îl confirma în termeni asemănători cu ai ziarului new-yorkez — și adăugînd o semnificativă reflecție proprie cu privire la izvorul informației: „Judecînd după o serie de „indiscrreții” vădit inspirate apărute în presa americană, consilierii președintelui Kennedy l-au convins că a venit timpul să afirme libertatea americană de reluare a experiențelor nucleare...”

Și acestea sînt numai două exemple din foarte multe care ar fi fost posibile: aproape întreaga lună iunie (adică imediat după propunerea sovietică de a se examina problema încetării experimentării armelor nucleare împreună cu problema dezarmării generale și totale — ceea ce ar înlesni soluționarea amîndurora) și pînă dincolo de jumătatea lui iulie, presa occidentală a fost plină de știri și comentarii în jurul hotărîrii guvernului S.U.A. de a relua experiențele...

Se spune deseori că un ziar trăiește doar o zi — dar există memoria oamenilor, există și colecțiile de ziare. Confruntarea e ușoară între ce spunea Tartuffe acum două-trei luni și ce spune azi. Ceva însă poate fi adevărat din pomenita „tristețe fără margini”. (Căreia numeroși observatori îi spun, mai puțin liric, „un amestec de furie nepuțincoasă și de teamă”). Indiferent de termenii sub care e catalogat, puțin agreabilul sentiment este verosimil. Pentru că tartuffii războinici de peste ocean se află azi într-o situație întreit dezavantajoasă.

Primo: prinși în flagrant delict de duplicitate într-o problemă deosebit de gravă, ca aceea a goanei înarmărilor nucleare.

Secundo: puși de istorica Declarație sovietică din 31 august în fața răspunderilor pe care și le asumă cine jonglează cu asasinatului nuclear.

Terzio: obligați să mediteze cu seriozitate la raportul de forțe existent, care nu e în favoarea tartuffilor. Nici sub raportul valorilor morale — nici sub acela al megatonelor.

Doi „adversari“ pentru o singură politică...

de I. SĂRĂŢEANU

Campania electorală din R.F.G. se apropie de sfârşit. În cadrul ei doi „adversari“ îşi dispută postul de cancelar. Doi adversari pe care — judecând după aparenţe — totul îi desparte. Doctorul Konrad Adenauer (85 de ani, lider al Uniunii creştin-democrate) se înfruntă cu „socialistul“ Willy Brandt, în vîrstă de 47 de ani.

La vîrstă de 85 de toamne, doctorul Adenauer, care deţine postul de cancelar de ani de zile, oferă fără să vrea adversarilor săi o replică metaforică la afirmaţia că s-a ridicat „ca o stea“ în politica vest-germană: o stea, da, dar o stea căzătoare. Şi, menţinînd limbajul comparaţiilor astrale, sprijinitorii d-lui Willy Brandt nu pregetă să-l numească pe tînărul lor favorit „un meteor pe cerul politicii federale“ (fără să se gîndească desigur la destiul „perisabil“ al meteoilor). Dacă s-ar limita numai la atît, polemica electorală din R.F.G. ar permite afirmaţia că ea e mai curînd de domeniul ghicitorilor în stele. Lucrurile sînt însă mult mai terestre şi pe marginea lor se cuvînt făcute şi astfel de aprecieri. Cu atît mai mult cu cît niciodată, poate, ca în cazul presupuselor bătălii electorale din Republica Federală Germană, aparenţele n-au fost mai înşelătoare, elementele constatate la prima vedere n-au fost mai departe de starea reală a lucrurilor. Într-adevăr, în Republica Federală Germană zadarnic s-ar căuta deosebiri esenţiale între linia „creştin-democratului“ Adenauer şi cea a „socialistului“ Willy Brandt. În R.F.G. doi lideri se supralicitează pentru unul şi acelaşi ţel. Şi dacă cu ani în urmă cancelarul de la Bonn îşi exprima public admiraţia faţă de adversarul de astăzi („aş fi bucuros dacă toţi miniştrii mei ar fi ca el!“), în schimb primarul vest-berlinez n-a încetat niciodată să recunoască, explicit sau implicit, că se inspiră din doctrina lui Adenauer. Similitudinile merg pînă la detalii.

DUBLA EXISTENŢĂ A DOCTORULUI KONRAD

Acum cîţiva ani, într-un salon parizian, un entuziast admirator a d-lui dr. Konrad Adenauer nu ostenea cu elogiile: „Cancelarul este un venerabil militan democrat; un antinazist convins; un caracter ferm care luptă pentru libertatea celor mulţi şi care manifestă o mare dragoste pentru muncitori şi oamenii simpli în general; cancelarul este un prestigios apărător al păcii“. Probabil că discursul s-ar fi prelungit dacă cineva nu l-ar fi întrerupt pe înfocatul ridicător de osanale cu o replică: „Toate datele cu care-l caracterizaţi dv. pe excelenţa sa dl. cancelar amintesc de vestita definiţie a racului: racul este un peşte roşu care merge de-a-nădratele. Această definiţie, după cum se ştie, este perfectă, cu mica observaţie că racul nu e peşte, nu e roşu şi nu merge de-a-nădratele... Istoria nu consemnează ce a răspuns admiratorul domnului Adenauer. În schimb ea a consem-

CITEVA DATE PENTRU STABILIREA ASEMĂNĂRII DINTRE UN „METEOR“ ŞI O STEA „CĂZĂTOARE“

nat de mult numeroasele date pe baza cărora întrerupătorul de laude din salonul parizian şi-a permis comparaţia cu racul. Într-adevăr să vedem cum stau lucrurile cu „democratismul“ d-lui dr. Adenauer.

Postul procuror şi avocat din Köln a luat, de cînd a venit la putere, o serie de măsuri al căror bilanţ îl făcea recent şi fostul redactor şef al ziarului vest-german „Frankfurter Rundschau“, dl. Wilhelm Karl Gerst! În afara interzicerii Partidului Comunist din Germania, guvernul Adenauer a pus în afara legii peste 400 de organizaţii democratice, din ianuarie 1952 şi pînă la sfîrşitul lui 1958 s-au judecat sub guvernarea doctorului Adenauer circa 56.000 procese politice, în cursul cărora au fost supuşi persecuţiilor peste 250.000 de cetăţeni. Asta, pe scurt, despre „democratism“.

Şi cu privire la „dragostea pentru muncitori“ există date concludente. Fostul membru în Consiliul de stat al Prusiei şi — din 1920 pînă în 1932 — preşedinte al acestui consiliu, a devenit încă din acea perioadă unul dintre oamenii de legătură ai capitalului american cu capitalul german. Fără să se facă multă vîlvă în jurul activităţii pe tărîm economic a doctorului Adenauer, s-a putut totuşi stabili cu precizie rolul jucat de el în viaţa monopolurilor vest-germane, ca şi în stabilirea relaţiilor dintre acestea şi monopolurile franceze, pe de-o parte, şi cele americane, pe de altă parte. De altfel, doctorul Adenauer a fost încă din decenul al treilea membru în consiliul de supraveghere la „Deutsche Bank“, la „Deutsche Luftansa“, la „Rheinische Westfälische Elektrizitätswerke“ etc. După război, în guvernul Adenauer poziţiile-cheie le deţin reprezentanţii capitalului monopolist. Este vorba de concerenele lui Stinnes, Flick, I.G. Farbenindustrie etc. Se ştie de altfel că vestitul bancher Pfordmenges a finanţat crearea organizaţiei renane a „Uniunii creştin-democrate“ şi că tot acelaşi bancher a cheltuit sume fabuloase pentru aducerea la putere a doctorului Adenauer.

Ar mai rămîne desigur „antinazismul“ doctorului Adenauer. În această privinţă prietenii săi politici au un argument: sub Hitler, Konrad Adenauer n-a deţinut nici o funcţie publică. Lucru foarte adevărat. Dar tot atît de adevărat este că legăturile actualului cancelar cu trusturile care sprijineau entuziast războiul hitlerist şi care, de altfel, îl aduseseră la putere pe caporalul dezlănţuit, n-au fost întrerupte niciodată. Despre „antinazismul“ şi

„antifascismul“ doctorului Adenauer mai există şi alte dovezi. Bunăoară o scrisoare, datată 1929, şi adresată lui Mussolini, prin care dl. dr. Adenauer, pe atunci lider al partidului catolic de centru, scria că numele dictatorului de la Roma „a fi înscris cu litere de aur în istoria bisericii catolice“. Sau o declaraţie adoptată în 1933 de acelaşi partid catolic dirijat de dl. dr. Adenauer şi prin care se preciza sprijinul necondiţionat acordat guvernului hitlerist. În această lumină înţelegerea căldă de care s-au bucurat şi se bucură Oberländer, şi Globke, şi Speidel, şi Foertsch, şi alţii alţi criminali de război nazisti care, sub cancelariatul d-lui Adenauer, obţin înalte funcţii, apare desigur de înţeles.

DE CE WILLY BRANDT NU ESTE... WILLY BRANDT

Cu un astfel de „adversar“, ce state de serviciu putea avea mult mai tînărul Willy Brandt, pentru a putea dobindi credit în lumea care face şi desface cancelari în Germania federală? Acum un an un ziarist american publică în „New York Herald Tribune“ un portret al candidatului de astăzi. Şi remarcînd atît „înfaşurarea agreabilă“ cît şi caracterul „bătăios“ al primarului vest-berlinez, adăugînd vîrstă tînără cît şi faptul că doamna Brandt „e plină de farmec“, pătrunzătorul ziarist american sintetiza: „Într-un cuvînt el este copilul de aur al vieţii politice vest-germane actuale“. Dacă e de discutat în ce măsură ar fi „de aur“ dl. Willy Brandt, un lucru este cert: acest „copil“ s-a dovedit precoce. A debutat politiceste în urmă cu circa trei decenii — cînd era încă un adolescent — în cadrul unei organizaţii social-democrate. Pe atunci nu-l chema nici Willy, nici Brandt. Îi chema, aşa cum scrie în actul său de naştere, Herbert Frahm. Acest nume l-a schimbat după venirea lui Hitler la putere. Gestapoul urmărea mai de mult pe social democratul Frahm. Cercetările agenţilor lui Hitler n-au fost infructuoase. Ele au dus la concluzia că tînărul Herbert se înrolase mai de mult în serviciile spionajului francez. Iată de ce, o dată arestat, n-a fost de loc dificil să fie arestat să lucreze şi pentru Gestapo. I s-a dat un nou nume, necompromis, şi a fost trimis, în calitate de „emigrant politic“, în Scandinavia. Sub această mască, Brandt, alias Frahm, a acţionat şi în Olanda, în Spania şi în alte ţări ale Europei occidentale. O dată cu izbucnirea războiului, agentul începe să lucreze şi pentru serviciile americane. În scop de camuflaj, spionajul de peste ocean îl găseşte postul de corespondent din Norvegia al agenţiei de presă americane „Overseas News“. Pe parcurs „naturile vieţii“ îi atrag — ca din întîmplare — şi trănice legături cu „Intelligence Service“-ul britanic. Avatarurile personajului atîng grotescul la sfîrşitul războiului, cînd Willy Brandt se reîntoarce la Berlin, în oraşul tineretii şi al primelor trădări, în calitate de cetăţean şi ofiţer... norvegian. Trei ani „patriotul“ vest-german este şeful de presă al misiunii militare norvegiene. Apoi, din însărcinarea autorităţilor occidentale de ocupaţie — chemate să contribuie la denazificarea şi democratizarea vieţii germane — experimentatul spion hitleristo-francezo-anglo-american redevine cetăţean german şi se dedică „democraţiei“ vest-berlineze. El devine preşedintele numitei „Uniunii muncitoreşti occidentale pentru ajutorarea Răsăritului“, titlatură dată unui trust de spionaj american grupînd peste 40 de organizaţii diversioniste cu sediul în Berlinul apusean. După cum se vede, gazetarul pe care-l citam înainte avea dreptate. Brandt e... un copil. Am adăuga chiar: nevinovat.

În această calitate de „copil de aur“ al vieţii publice vest-berlineze, Brandt a devenit primar în Berlinul occidental. Bineînţeles, un primar „social democrat“. Dar chiar gazetarul american de care aminteam explica pe larg în articolul său din „New York Herald Tribune“, rolul lui Brandt în acest partid: „Liderii de la Bonn ai partidului social-democrat au dat să înţeleagă că ei vor trebui să dea acestui partid o înfaşurare nouă, care să fi mai puţin a clasei muncitoare... Brandt e omul ideal pentru a asigura această nouă înfaşurare. E moderat; n-ar declara război economiei capitaliste!“ Caracter zarea e, indiscutabil, corespunzătoare. Şi, în lumina ei, ca şi în lumina tuturor datelor amintite mai sus, rezultă elementele similitudinii cu „adversarul“ Adenauer. Creştin-democrat şi „socialistul“ sînt legaţi de aceeaşi credinţă; de aceeaşi idealuri; de aceea dragoste pentru aliaţii de azi dl. N.A.T.O., ocupanţii de care nu se îndură să se despartă, „colaboratori de ieri şi de la început; de aceea hotărîre de „a nu declara război cap-talismului“, ci dimpotrivă...

REVANŞISMUL ŞI AVENTURA — PLATFORMA COMUNĂ A CELOR DOI CANDIDAŢI

Recent comentatorul agenţiei UP Alfred Krusenstiern transmitea cîteva consideraţii în legătură cu poziţia oficialităţilor americane în legătură cu rezultatele alegerilor din R.F.G. „Washingtonul nu manifestă îngrijorare nota observatorului. El arăta că, indirect de rezultat — Adenauer sau Brandt — cercurile conducătoare din Statele Unite au garanţia continuităţii liniei politice a Bonului. La Washington scria ziaristul american — Willy Brandt se bucură de simpatie şi încredere oficialităţilor americane cred că, conducerea sa, social-democraţiei vor da o politică externă care, din punct de vedere practic, va fi identică cu aceea a cancelarului Adenauer“. Ce înseamnă această politică, se cunoaşte. Doctor Adenauer, a cărui doctrină, după ce observă un ziarist parizian, „a inspirat cîndva şi pe răposatul John Foster Dulles“ — a declarat nu o dată că „înzări, graţie reînarmării Germaniei occidentale, Vestul va fi înzăgănat de puter pentru a obţine reunificarea Germaniei cu frontiere mai bune decît cele stăbi la Potsdam“. Şi pentru a nu lăsa r o îndoială cu privire la metoda pe care o preconizează pentru realizarea „unificării“, cancelarul Adenauer decise din nou în septembrie 1960: „Este meritul cel ce se împotrivesc ca a atomică să fie pusă la dispoziţia Germaniei occidentale“. Aceasta e „doctrina Adenauer“. Pe cît de grandilocvent pe atît de iluzorie; pe cît de singore pe atît de necorespunzătoare adevărului raporturilor de forţă din lumea dernă. Şi în ciuda caducităţii acestei doctrine, dr. Adenauer o proclamă departe, obstinat. Iar Willy Brandt urmează şi chiar o supralicitează. Astfel, în plină campanie electorală în R.F.G., o „stea căzătoare“ şi „meteor“ — care, ca orice meteor, a şi dispăr — îşi dispută înţietate: un firmament pe care-l vor deopot dominat de norii războiului rece.

Doi „adversari“ pentru o singură politică. Şi proclamînd-o, nici unul dintre cei doi nu pare a înţelege indiferent de rezultatele scrutinului această politică e supusă unui ir-tabil faliment. Acelaşi care — în e-noastră — condamnă tot ce nu se spiră din realităţi.

VICEPREŞEDINTELE S.U.A. LYNDON JOHNSON
„Am găsit în Berlinul occidental cele
frumoase roade ale democraţiei!“

(Din „Neues Deutschland“ — R.D.)

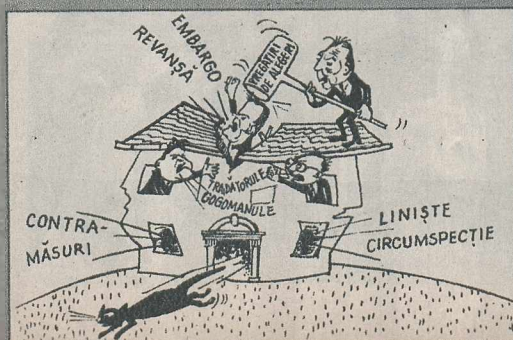
BRANDT: „Deosebirea dintre mine şi cancelarul Adenauer este fundamentală: el merge în propagandă electorală cu avioanele militare, pe cînd eu cu tancurile!“

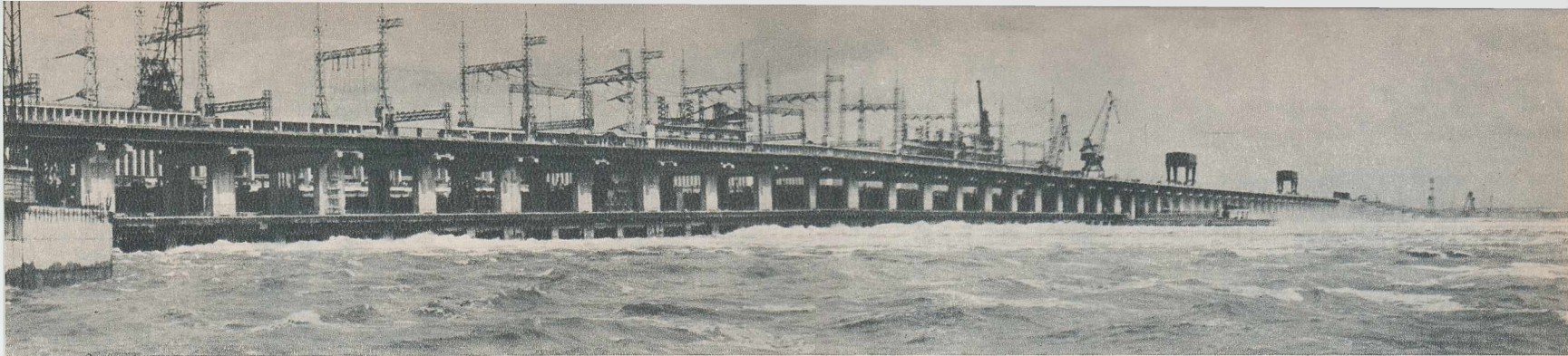
(Din „Eulenspiegel“ — R.D.G.)

Tărăbol în dugheana bonnită.

(Din „Berliner Zeitung am Abend“ — R.D.G.)

ALEGERI ȘI ALEGERI...

de Horla LIMAN

Nu știu cine este cel mai tânăr candidat la alegerile pentru Bundestag. M-aș mira să află că nu-i un fecior de bani gata.

În Berlinul democrat, în circumscripția a 3-a electorală, candidata cea mai tânără a împlinit nu de mult 21 ani. Se numește Waltraut Siegl și este o harnică bibliotecară. În aceeași circumscripție candidatul cel mai vârstnic are 58 ani. Este cunoscutul antifascist Kurt Tzschentke, a cărui luptă, alături de tovarășii săi, pentru ideile progresului a făcut posibilă candidatura bibliotecarei Siegl.

La alegerile pentru Bundestag, candidatul cel mai bătrîn este fără îndoială Robert Pferdmenges, creatorul partidului lui Hitler și, mai tîrziu, al Uniunii creștin-democrate a lui Adenauer. Un alt candidat, Hermann Conring, care a împlinit 66 ani, are pe conștiință asasinarea a peste jumătate milion de oameni și distrugerea de către nazisti a unei bune părți a Olandei. Altfel primul cît și celălalt au fost salvați de la ștreang de ocupanții americani, a căror prezență pe teritoriul Germaniei occidentale face acum posibilă candidatura lor în alegeri.

În R.D.G. pe listele de candidați se găsesc oameni de toate categoriile sociale și de toate nuanțele politice, ba chiar și cetățeni în afara partidelor. Printre ei se numără și prelați ai bisericilor catolică și evanghelică.

O condiție de seamă pentru desemnarea lor de către cetățeni ca exponenți ai intereselor lor este atașamentul față de cauza păcii.

Bundestagul de la Bonn s-a înfăptuit în vremea din urmă în primul rînd cu ratificarea documentului MC96. Sub titlatura aceasta laconică se ascunde planul scelerat al înarmării cu bombe atomice a Bundeswehrului și al majorării duratei stagiului militar de la 12 la 18 luni.

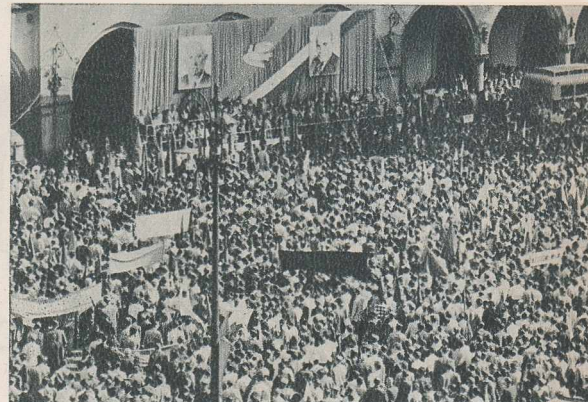
În R.D.G. campania electorală se duce sub semnul unor mari întreceri între întreprinderi pentru creșterea producției și productivității muncii, pentru îmbunătățirea conținutului și calității produselor, pentru îndestularea pieței interne, pentru bunăstarea poporului. În R.F.G., Konrad Adenauer promite că, dacă va fi reales cancelar, va cere poporului noi și mai mari sacrificii. Oare pentru construcția de locuințe, de spitale, de bănci de cultură? Nici pe departe! Konrad Adenauer, întocmai ca și Willy Brandt, n-are dect o singură țintă: războiul atomic.

Acestea sînt cele două Germanii care se prezintă în fața urnelor duminică, 17 septembrie 1961. Populația republicii democratice a dovedit la 13 august că se află alături de conducătorii săi. Oriicare ar fi rezultatul alegerilor din R.F.G., viitorul aparține poporului german, indiferent de voința lui Adenauer, Brandt și compania.

La 10 septembrie, cu un an înainte de termen, a fost pusă în funcțiune, într-un cadru festiv, hidrocentrala „Congresul al XXII-lea al P.C.U.S.”, cea mai mare hidrocentrală din lume. Gigantul de pe Volga — terminat de oamenii sovietici în cinstea celui de-al XXII-lea Congres al partidului, care va adopta mărețul Program al comunismului — are o putere de 2,5 milioane kilowați.

Peste 100.000 de oameni ai muncii din Cracovia și Nowa Huta au participat la uriașul miting ce a avut loc în vechea piață din Cracovia, cu prilejul împlinirii a 22 de ani de la invadarea Poloniei de către trupele hitleriste. Participanții la miting au demonstrat împotriva reînvierii fascismului și revanșismului în Germania occidentală, cerînd încheierea Tratatului de pace cu cele două state germane.

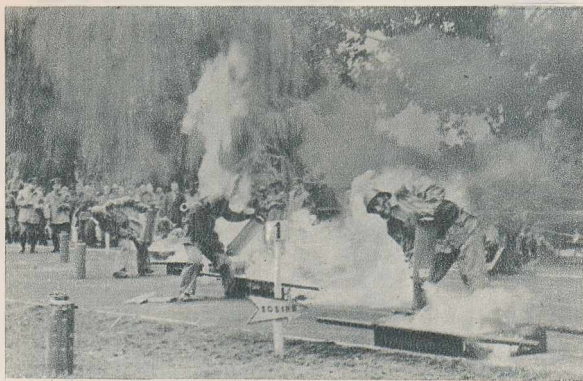
Poliția din capitala britanică arestează un grup de londonezi care s-au adunat în fața ambasadei americane pentru a protesta împotriva pregătirilor de război ale Statelor Unite.

fotocronica FLACĂRII

S-au deschis școlile. Imaginea noastră înfățișează clădirea școlii medii „Mihail Sadoveanu” din Capitală, una din multele construcții școlare date în folosință în ultimii ani.

O imagine de la demonstrațiile celei de-a VII-a ediții a concursului profesional de pază contra incendiilor. Se dispută — cu participarea echipelor de pompieri din toate regiunile țării — ștafeta 4 x 50 m.

Răspunsuri la întrebările din pag. 19

- 1) DA! (Există de pe acum, în mod practic, asemenea posibilitate).
- 2) NU! (Este cea albastră, folosită de altfel din ce în ce mai mult în vopsirea interioarelor de spital în locul celei albe).
- 3) DA! (Într-un cuptor uriaș, capcana „Ogra”, savanții sovietici au reușit să atingă temperaturi mult superioare Soarelui, ajungînd pînă la un miliard de grade. Ca să vă dați seama ce înseamnă o astfel de temperatură, vom spune că dacă am avea o gămălie de ac încinsă pînă la 13.000.000°, de jur împrejurul ei, pînă la o distanță de peste 1.000 km, totul ar fi prîzlit).
- 4) NU! (Încă din antichitate s-a început combinarea uleurilor cu uleiul. Descoperirea picturii în ulei este încă un mister care riscă să rămînă nepătruns. Totuși perfecționările aduse acestei tehnici de frații olandezi Hubert și Jan Van Eyck fac ca paternitatea descoperirii să li se atribuie lor).
- 5) NU! (Este balena albastră. Ea atinge în mod obișnuit o lungime de 27-28 m și o greutate de 120-150 tone, ceea ce reprezintă greutatea a 20-30 de elefanți).
- 6) NU! (Metizii sînt persoane născute dintr-un tată alb și o indiană din America sau dintr-o mamă albă și un indian. Persoanele născute dintr-un bărbat alb și o negresă sau dintr-o femeie albă și un negru se numesc mulatri).
- 7) NU! (Tatăl lui Ulise se numea Laerte, iar fiul lui Ulise — Telemah).

EDAȚIA: BUCUREȘTI
PIAȚA ȘCINTEI

Căsuța poștală: 3507
of. 33, Tel. 17.60.10,
int. 1744

ABONAMENTE:

la toate oficiile poștale din țară și la
factorii poștali și difuzorii voluntari din
întreprinderi și instituții.

**PREȚUL
ABONAMENTELOR:**

3 luni: 26 lei
6 luni: 52 lei
un an: 104 lei

Prezentarea grafică: Ion VULPESCU. Tipărită la Combinatul Poligrafic Casa Școlii „I. V. Stalin”.

PREȚUL REVISTEI 2 LEI

UMOR

— Frumoasă bibliotecă! Cărțile care lipsesc sînt împrumutate?
— Dimpotrivă: celelalte...

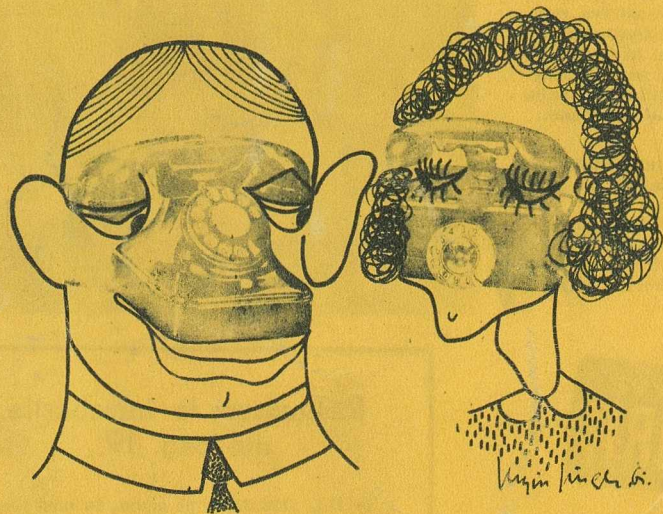
Desen de Rik AUERBACH

Uniformele ale Bundeswehrului au pășit pe pămîntul Angliei pentru... Instrucție. (Ziarele)

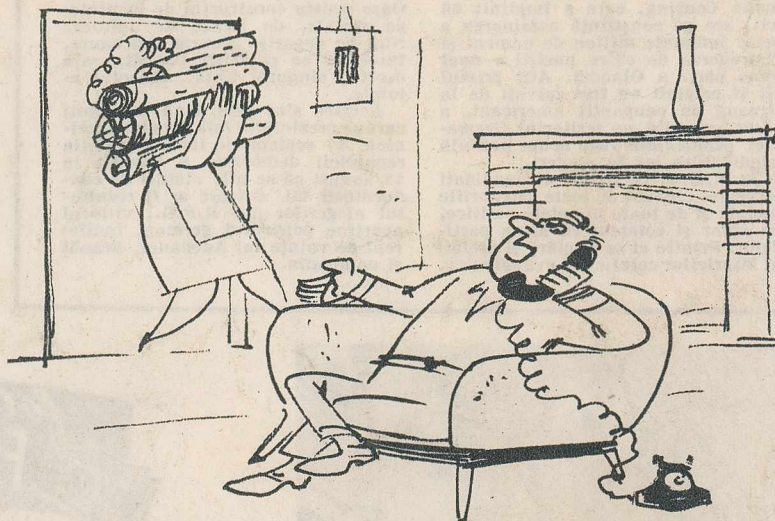
Fără comentarii.

Desen de N. GHENA

Palavragii.

Fotomontaj de Sergiu SINGER

— Ce să facem, dragă? Eu cu treaba, nevasta la bușteni...

Desen de V. CRIVĂ

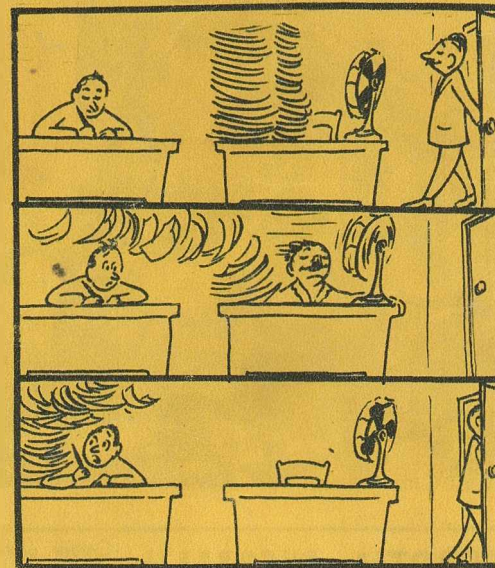
Proaspeți?...

Desen de N. CLAUDIU

Serenadă la... chitară electrică.

Desen de E. MIHĂILESCU

„Rezolvare”.

Desen de G. BADE